

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.4280/2/2017

SENTINȚA CIVILĂ NR.4758
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 06 DECEMBRIE 2017
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE – AMER JABRE
GREFIER - GEORGETA POSTEA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradictoriu cu pârâtul Suciu Nicolae, având ca obiect „constatarea calității de lucrător/colaborator al securității (OUG nr.24/2008)”.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică din data 08.11.2017, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la aceea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 22.11.2017 apoi la 06.12.2017, când a pronunțat prezenta sentință,

Cererile

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe, reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a chemat în judecată pe paratul Suciu Nicolae, solicitând instanței, cap r n hotararea pe care o va pronunta, sa dispuna:

1.Constatarea calitatii paratului de colaborator al fostei Securitati.

In motivarea acțiunii, reclamantul a afirmat următoarele:

În fapt, domnul SUCIU Nicolae este candidat la funcția de senator în Parlamentul României. Conform prevederilor art. 3 coroborat cu art. 5 alin. 1 teza II din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică din oficiu, sub aspectul constatării calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, persoanele care au candidat, au fost alese sau numite în demnitățile sau funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b)-h) .

Așa cum rezultă din cuprinsul Notei de Constatare nr. DI/1/682 din 22.03.2017, precum și din înscrisurile atașate acțiunii, domnul SUCIU Nicolae este titularul dosarului fond rețea nr. R 376009 (cotă C.N.S.A.S.). Potrivit documentelor identificate sub această cotă, titularul, student la Facultatea de Medicină din Cluj, a fost recrutat pentru încadrarea informativă a colegilor de cămin și, mai ales, a colegilor străini; la data de 31.03.1976, acesta a semnat un Angajament1, iar numele conspirativ atribuit a fost „MARIUS”.

După cum se observa, art. 2 lit. b din O.U.G. nr. 24/2008 descrie, sub aceeași denumire generică, 3 posibilități de relație benevolă cu structurile de represiune ale aparatului comunist, impunând îndeplinirea unor condiții specifice fiecărei categorii.

Astfel, pentru colaborarea prin furnizare de informații trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1. Informațiile furnizate Securității, indiferent sub ce formă, să se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist.

În dosarul personal al pârâtului, au fost identificate mai multe Note Informative, semnate cu numele conspirativ „MARIUS”, prin care pârâtul a furnizat Securității o serie de

informații. Astfel, invocă în probațiunea prezentei cauze următoarele documente care atestă transmiterea de informații către Securitate, potrivit art. 2 lit. b din O.U.G. nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări:

> „Sursa informează despre cetățeanca N. M., de 20 de ani, cu domiciliul în orașul Cluj Napoca /.../ care s-a prezentat la control obstetrico-ginecologic /... de două ori, prima dată prin 20.10.1977 și ultima dată în 11.11.1977, fixându-i-se diagnosticul [...] avort incipient, luna II-III. /.../ La prima internare, sus-numita a fost vizitată de trei italieni, dintre care unul, după spusele ei ar fi fost soțul ei (!), deci tipul cu care ar fi avut ea relații conjugale, ce au adus-o în situația actuală. Tot ea afirmă că acesta vine la ea lunar și că este proprietarul unui bar de noapte din Torino. Pentru un plus de libertate, poate, acesta se pare că ar avea o participare la actul contrar principiilor noastre de provocare a avortului, chiar dacă sus-numita spune că dorește acest copil.” (Nota Informativă din data de 17.11.1977, dosar nr. R 376009, voi. 2, f. 65);

> „Sursa informează despre studentul român A. O., anul VI, medicină generală /.../ cazat la căminul G. Coșbuc, /.../ Pe lângă profesiune îl preocupă: literatura, politica /.../ era interesat în problemele de politică pe care le interpreta în felul lui: răpirea lui Aldo Moro, atacul Israelului asupra Libanului. O manifestare deosebită a fost aceea când, după vizita președintelui în Valea Jiului, el spunea că minerii aceia erau securiști, spunea că la Târgu Mureș a avut loc o demonstrație a unguirilor, că tabloului președintelui i s-ar fi pus mustăți și că s-ar fi afișat tabloul lui Kadar. Nu mai departe decât ieri, 30.03.1978, dimineața după ce s-a îmbrăcat și a ieșit din cameră pentru a merge la școală, după 5 minute s-a întors tot înjurându-i pe români, pe motiv că nu putea el închide bluza la gât și pe care dăduse 60 lei /.../ Am expus acest caz pentru că s-ar putea ca în diferite ocazii manifestările lui să nu fie cele dorite și de aceea spre a se preîntâmpina.” (Nota Informativă din data de 31.03.1978, dosar nr. R 376009, vol. 2, f. 45 - 46);

> „Sursa informează despre studentul palestinian ..... nul III Med. Gen., seria a 4-a, care locuiește în căminul G. Coșbuc /.../ Acesta într-o seară când portarul a dorit să legitimeze o persoană din holul căminului, străină de cămin, iar cum în hol se aflau mai mulți studenți care urmăreau programul TV, a început să strige că în România e mai rău ca în închisoare, că nimeni nu e liber, că e mai rău decât pentru animale. Portarul i-a spus să nu strige așa (Nota Informativă din data de 24.05.1978, dosar nr. R 376009, voi. 2, f. 43);

> „Sursa informează despre următorii studenți: /.../ Aș dori să semnalez comportamentul oarecum ciudat al studentului din R. Malgașă, M. S. despre care am mai dat date într-o notă anterioară. Acesta repetă anul III /.../ după ce și-a luat un examen cu 8, semiologie examen destul de greu, dintr-o dată pur și simplu s-a hotărât să nu se mai prezinte la examene, deși ar fi putut să le ia cu bine încă. De fapt el are o antipatie destul de manifestă împotriva organizării și relațiilor interne și externe ale României. Aproape întotdeauna s-a situat în primele rânduri ale celor nemulțumiți, dorind să fie parcă catalogat drept luptător pentru adevăratele drepturi cetățenești.” (Nota Informativă din data de 29.09.1978, dosar nr. R 376009, vol. 2, f. 35 - 39).

Față de natura informației furnizată prin Notă Informativă datată 17.11.1977 și citată anterior, precizează următoarele: Venit la conducerea PCR de doar un an și perceput inițial ca lider al aripii progresiste din partid, Nicolae Ceaușescu a dat, în 1966, semnalul a ceea ce avea sa urmeze: 24 de ani de decizii arbitrar. Obsedat de scăderea populației, Ceaușescu a găsit cea mai „simplă” soluție: interzicerea avorturilor. O urmare firească a acestei „dorințe” a fost Conducerea PCR, reunită în Comitetul Central prezidat de Ceaușescu, care a discutat despre interzicerea avorturilor în două ședințe: una desfășurată pe 2 august, cealaltă pe 27 septembrie 1966. Douăzeci de tovarăși, toți bărbați, au decis, atunci, soarta a milioane de femei. De fapt, așa cum era tradiția în ședințele CC, decizia colectivă era doar o formalitate, pentru că

hotărârea fusese luată dinainte și aparținea unui singur om: Nicolae Ceaușescu. Ședințele liderilor comuniști deveneau astfel doar pretextul pentru ca toți ceilalți să „servească” argumente pentru susținerea conducătorului. Așa s-a întâmplat și în cazul Decretului nr. 770: mai multe „colective” coordonate de Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale au pregătit, la sfârșitul lunii august, între cele două ședințe de CC, un „Studiu privind situația natalității din RSR și propuneri de măsuri pentru redresarea natalității din țara noastră”. Concluziile raportului au fost agreate, pentru ca soluțiile din acesta erau exact ce așteptau „îmbunătățirea legislației în vigoare în problema întreruperilor de sarcina, Codul Familiei, Codul Muncii și altele”. După doar două zile, pe 29 septembrie, în Buletinul Oficial avea să apară un alt decret, pentru modificarea Codului Penal, care pedepsea cu ani grei de închisoare pe „acela care, prin orice mijloace, provoacă întreruperea cursului sarcinii”. În mod previzibil, decretul care avea să condamne femeile din România la maternitate forțată sau la avorturi cu risc mortal pentru următorii 23 de ani a fost adoptat fără probleme. În aceeași ședință din septembrie '66 în care au adoptat decretul, membrii CC au încropit și o strategie suplimentară pentru creșterea natalității, însă tot pe principiul restrângerii libertăților cetățenești: „Sa se majoreze taxa de timbru la divorț. Propun să introducem impozitul de celibatar. Asta ne-ar da circa 900 de milioane de lei” a ordonat Ceaușescu și încă o dată, nimeni nu l-a contrat. Peste doar câteva săptămâni avea să intre în vigoare decretul prin care persoanele necăsătorite urmau să plătească un impozit suplimentar pentru „vina” de a nu-și fi găsit încă jumătatea. Așa cum arăta și istoricul Stejărel Olaru în articolul „Un experiment criminal”, acesta a fost primul semnal că România urma să devină un stat dictatorial: „Mecanismul era simplu, devenise legal printr-un decret și propaganda comunistă a știut să-l îmbrace cu o aura morală. În realitate, episodul „decreței” a făcut parte din procesul continuu, de fapt un experiment criminal comunist, care se numea „crearea omului nou”, completat cu intenția de a se face discret o purificare rasială. Miliția și Securitatea, instrumentele partidului, și-au făcut treaba bine, astfel încât femeile făceau avorturi neasistate profesionist și cu ajutorul metodelor tradiționale, ceea ce a dus la moartea a peste 10.000 de femei în perioada 1966, anul decretului, și decembrie 1989. Estimarea acestor decese este sumara, probabil ca numărul victimelor este mai mare”.

În sprijinul celor dezbătute anterior, amintim și lucrarea lui Gail KLINGMAN - „Politica duplicității - Controlul reproducerii în România lui Ceaușescu”, apărută la Editura Humanitas, în anul 2000. Printre altele, lucrarea consemnează mărturiile dureroase ale multor femei ce au trăit această dramatică experiență în România acelor timpuri.

Or, pârâtul a denunțat părerea contrară politicii de natalitate promovată de statul totalitar astfel încât este fără putință de tăgadă că informația supusă dezbaterii de față se circumscrie prevederilor art. 2 lit. b din O.U.G. nr. 24/2008 aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.

De asemenea, celelalte informații citate și pe care le invocă reclamantul în prezenta cauză fac referire la aprecierile critice asupra nerespectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului de către regimul politic din acea perioadă. Pe cale de consecință, și acestea satisfac cele două condiții impuse de art. 2 lit. b, ce definește calitatea de colaborator al fostei Securități.

În plus, confirmarea utilității informațiilor furnizate de către pârât pentru Securitate este dată și de faptul că acesta a fost recompensat în bani. Astfel, invocă în susținerea afirmațiilor atât Rapoartele ofițerului identificate în dosarul nr. R 376009 (cotă C.N.S.A.S.), în volumul 1, la filele 56, 58, 60, 62, 64, 66, însoțite de Chitanțele semnate de către pârât cu numele conspirativ „MARIUS”, regăsite în același dosar, în volumul 1, la filele 57, 59, 61, 63, 65, 67.

În legătură cu această primă condiție, interpretarea tehnologică a prevederilor art.2 lit.b duce la concluzia că legiuitorul a urmărit să atribuie calitatea de colaborator al Securității persoanelor care, prin denunțurile lor, nu au menajat interesele celor denunțați, deși puteau, și, mai mult, desconsiderarea acestor interese nu este compatibilă cu principiile moralei publice. Astfel, delimitând sfera atitudinilor potrivnice regimului comunist, legiuitorul a urmărit ca, pe de o parte, să excludă denunțurile care, de obicei, rămâneau fără urmări asupra celui denunțat, și, pe de altă parte, să excludă și denunțurile care ar fi putut avea urmări, dar care sunt compatibile cu principiile moralei publice într-o societate democratică.

În consecință, dacă denunțarea unei conduite era potențial nocivă pentru cel denunțat și, în plus, un astfel de denunț nu și-ar mai avea rostul într-o ordine democratică, rezultă că ne aflăm în fața denunțării unei conduite potrivnice regimului comunist. O interpretare contrară, restrictivă, care ar înțelege prin „atitudini potrivnice regimului” doar manifestarea explicită a dorinței persoanei denunțate de răsturnare a regimului comunist, este de neconceput pentru că ar institui o inegalitate de tratament cu privire la persoane care au denunțat în egală măsură atitudini a căror incriminare era tipică regimurilor dictatoriale (acte normative prin care se reglementau dreptul la liberă circulație, condițiile prin care contactele cu cetățenii străini erau legale, acte normative prin care se interzicea avortul, etc). Indiferent că ne aflăm în fața unei delațiuni care se referea la orientările religioase ale unor persoane ori la împrejurarea că cel denunțat avea legături neoficiale cu cetățeni străini, ambele conduite fac parte din sfera manifestărilor potrivnice regimului întrucât ambele atitudini erau neagreate de regim, îngrădite de acesta și, în schimb, permise într-o ordine democratică.

Pentru argumentele expuse, prima condiție impusă de legiuitor în constatarea calității de colaborator, este asigurată.

2. Informațiile prevăzute la punctul 1 să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Și această condiție este asigurată deoarece, nu se poate reține că furnizarea unor informații de asemenea natură nu a fost făcută conștient, având reprezentarea clară a faptului că relatări ca cele prezentate anterior nu rămâneau fără urmări.

Altfel spus, prin furnizarea acestor informații, pârâtul a conștientizat că asupra persoanelor la care s-a referit în delațiunea sa se pot lua măsuri de urmărire și verificare (încălcarea dreptului la viață privată și a dreptului la liberă exprimare), și, prin urmare, a vizat această consecință.

În concluzie, informațiile furnizate de domnul SUCIU Nicolae au vizat îngrădirea dreptului la viață privată, prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice și a dreptului la liberă exprimare, prevăzut de art. 28 din Constituția României din 1965, coroborat cu art. 19 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice.

În drept, reclamantul invoca prevederile articolelor: art. 3, art. 2 lit. b), art. 5 alin. 1, art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1, ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, coroborate cu art. 31 alin. 1 și art. 35 alin. 5, lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum și pe dispozițiile art. 194 a) Codului de Procedură Civilă.

Paratul Suci Nicolae a depus intampinare prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neintemeiate, afirmând următoarele:

Acțiunea în constatare formulată de reclamantul C.N.S.A.S. este pârinitoare, manipulatorie, denigratoare și ascunde deliberat adevărul în materialele prezentate în probatoriu, dosarul personal al pârâtului fiind prezentat trunchiat, cu texte răstălmăcite și ascunzându-se de către reclamant documente relevante, fără a se arăta motivul permis de lege (legat de protecția persoanelor sau a securității naționale) pentru care aceste materiale de

probă au fost deliberat ascunse de reclamant și sustrase de la controlul justiției. Se menționează expres la pag. 5 din Nota de constatare întocmită de C.N.S.A.S. – Direcția investigații nr. DI/I/682/22.03.2017 (document depus de reclamant) că din cele 106 materiale informative reclamantul a păstrat în dosar numai 90, făcând referire numai la 11 dintre ele (adică numai 10% din dosar, restul conținutului dosarului fiind cenzurat de reclamant pentru a nu permite instanței să ia cunoștință de întreg probatoriul), încercându-se inducerea în eroare a instanței prin conturarea unei imagini evident și fals defavorabile pârâtului.

Motivarea acțiunii judiciare de către reclamant s-a făcut recurgându-se la însăilarea unor povești și minciuni sfruntate (pag. 4 – 5 din acțiunea introductivă de instanță, unde se „povestește” ce se decidea de către conducătorii vremii în spatele ușilor închise: în realitate nu s-a introdus în 1966 un „impozit de celibatar” (expresia însăși sfidează logica limbii române, autorul referindu-se, probabil, la un impozit pe celibat), ci mai târziu s-a introdus un impozit suplimentar pe venitul realizat de toate persoanele care împliniseră vârsta de 25 de ani și nu aveau copii, indiferent că erau căsătorite sau nu (deci fără nicio legătură cu celibatul) și indiferent dacă aceste persoane puteau avea copii sau nu; rezultă de aici că autorii cererii de chemare în judecată fac afirmații complet nefondate, spun lucru inventate de propria imaginație sau din auzite). Reclamantul recurge și la aprecieri pur subiective, partizane, profund și în mod nociv politizate, cu invocarea unor pretense „autorități morale” în materie (pretenși „istorici” care au activat fie ca angajați în cadrul reclamantului, fie au colaborat cu acesta, cum este cazul lui Stejărel Olaru, citat de reclamant la pag. 5, primul paragraf, ca fiind „istoric”, deși nu are o asemenea pregătire). Acesta, născut în anul 1973, ceea ce înseamnă că avea numai 16 ani în decembrie 1989 și nu avea cum să cunoască realitatea perioadei comuniste din România, a absolvit Facultatea de Teologie Ortodoxă a Universității București, are studii postuniversitare în domeniul științelor politice la Școala Națională de Studii Politice și Administrative din București și titlul de „doctor în științe militare și informații” obținut la Universitatea Națională de Apărare „Carol I” din București, adică nicio pregătire de istoric, iar titlul de doctor este obținut în cu totul alt domeniu „științific” decât cel în care are diplomă de licență, ceea ce contravine atât legii educației naționale în vigoare, cât și bunului-simț, la doctorat trebuind a fi aprofundate studiile de licență și cele de masterat, acestea din urmă trebuind a fi în domenii înrudite celui de licență. (Sursa: https://ro.wikipedia.org/wiki/Stej%C4%83rel_Olaru). Acesta se pare că a afirmat, potrivit reclamantului, că „femeile făceau avorturi neasistate profesionist și cu ajutorul metodelor tradiționale, ceea ce a dus la moartea a peste 10.000 de femei în perioada 1966, anul decretului, și decembrie 1989. Estimarea acestor decese este sumară, probabil că numărul victimelor este mai mare.” Pe lângă exprimarea defectuoasă în limba română (avorturile putea fi eventual „neasistate de un profesionist” sau „neasistate în mod profesional”, dar nu „neasistate profesionist”), se sugerează că în România există „metode tradiționale” de avortare (autorul se referea, probabil, la „metodele empirice”, pentru că este ridicol să faci referire la „metode tradiționale de încălcare a legii penale”, avortul fiind incriminat și în art. 246 din Codul penal din 1864 al Principatelor Unite Române (adoptat în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza), nu doar în Codul penal Carol al II-lea. Despre numărul victimelor, autorul nu are nicio bază teoretică sau de fapt pentru elaborarea estimării, numărul fiind o simplă fantezie menită a șoca cititorul și amintește de cele „peste 60.000 de victime” ale genocidului de care a fost acuzat Nicolae Ceușescu.

Acești falși specialiști în problemele României din perioada dictaturii lui Nicolae Ceaușescu (inclusiv Gail KLINGMAN, al cărei nume corect este Gail KLIGMAN și este sociolog, conform sursei autorizate a Universității California: <http://www.ucpress.edu/book.php?isbn=9780520210752>) au redat păreri pur personale, subiective, nesuținute de niciun mijloc material de probă, care afectează atât perceperea

corectă a realității de către publicul larg, cât și induc o veritabilă instigare din partea personalului C.N.S.A.S. la încălcarea de către cetățeni a Constituției, a legilor și a principiilor statului de drept. S-a inventat în motivarea acțiunii încălcarea de către pârât a unor drepturi subiective fundamentale (ca atitudine specifică unui regim totalitar comunist), cum ar fi un pretins „drept la avort”, când în realitate a fost vorba despre conformarea strictă a pârâtului la cerințele legii penale, iar avortul este și azi interzis (complet și fără excepție, inclusiv administrarea de produse sau substanțe anticoncepționale) în state membre ale Uniunii Europene (precum Malta, art. 241 la 243A din Codul penal maltez), iar în alte state membre ale Uniunii Europene avortul este interzis cvasi-unanim (ca în cazul Republicii Irlanda – Legea privind Protecția Vieții în Timpul Sarcinii nr.35 din 2013, și al Poloniei – art. 152-154 din Codul penal polonez), state care, dacă este să dăm crezare opiniei reclamantului bazate doar pe ideea legalității avortului, sunt (și) azi „dictaturi comuniste”, opinie pune sub semnul îndoielii nu numai profesionalismul angajaților C.N.S.A.S., ci mai ales probitatea lor intelectuală și morală.

Regimul criminal al lui Nicolae Ceaușescu în materia reproducerii nu a constatat în interzicerea avorturilor (care sunt interzise de peste 150 de ani în Malta, sunt interzise și în Republica Irlanda, iar după 1989, adică după prăbușirea comunismului în Europa, au fost interzise și în Polonia, au fost interzise aproape tot timpul în România, nu doar în perioada 1966-1989), ci coroborarea mai multor factori pe lângă interzicerea totală a avorturilor (pentru care mulți români militează și azi), cum ar fi: interzicerea completă a oricăror mijloace contraceptive (fie preventive, fie post act sexual), lipsa educației sexuale corespunzătoare, interdicția de călătorie în alte state (îndeosebi în statele în care erau permise avorturile), interdicția deținerii de valută (care ar fi permis plata unui avort în străinătate). Se mai adăuga criza alimentară (pe ideea „alimentației raționale”, intervenise în perioada 1977-1989 o acută penurie de alimente de orice fel), criza energetică (temperaturile în locuințe și la locul de muncă deveneau în anii 1981-1989 chiar și negative în timpul iernii), criza medicamentelor de bază (existau numai medicamente produse în România) etc. Avorturile în străinătate, în statele în care este permis avortul, sunt azi o practică obișnuită în Uniunea Europeană pentru femeile din statele în care avortul este interzis sau mult restricționat. Dar toate restricțiile la un loc din România au făcut ca în perioada 1966-1989 nașterile în România comunistă să fie majoritar nedorite de părinți, aceștia fiind astfel forțați, fără alternativă, să aibă copii, dar „specialiștii” din cadrul C.N.S.A.S. nu știu și nici nu vor să priceapă aceste adevăruri simple, rezumându-se fals și simplist la problematica interzicerii avorturilor ca fiind de sorginte comunistă, iar politica de natalitate o chestiune specifică regimului totalitar.

Deși reclamantul se pretinde a fi reprezentat de juriști, aceștia nu cunosc legea penală română (cu atât mai puțin pe cea din alte state membre ale Uniunii Europene), nici pe cea aplicabilă în România în anii 1976-1981, nici legea penală în vigoare, avortul nefiind „absolut liber” în România nici azi (art. 201 din Codul penal în vigoare este intitulat chiar „Înteruperea cursului sarcinii”, nu „Înteruperea ilegală a cursului sarcinii”, cum ar fi fost mai firesc dacă exista cu adevărat un „drept la avort”, iar femeia însărcinată poate fi considerată subiect activ al acestei infracțiuni, dar nu se pedepsește (potrivit art. 201 alin. 7 Cod penal), lucru prezentat clar în expunerea de motive la Codul penal adoptat în 2009.

Acțiunea în justiție promovată de C.N.S.A.S. are un scop vădit denigrator, este destinată să compromită și să umilească persoana paratului pentru că a contribuit în perioada 1976-1981 la preîntâmpinarea actelor de terorism în România, în condițiile în care fenomenul terorist nu doar că nu este în declin, ci în plină manifestare pe continentul european și nu numai. Reclamantul dorește să descurajeze astfel orice cetățean onest de la a ajuta organele abilitate ale statului în contracararea fenomenului terorist pentru că în urma acestui proces în care pârâtul este în mod samavolnic implicat, nimeni nu va mai dori să sprijine organele

specializate în asigurarea securității naționale atunci când se va afla că riscă opoziția publică fie imediat, fie după un număr de ani, pentru acest sprijin acordat în prevenirea actelor teroriste în România.

Paratul arată că este în prezent profesor universitar doctor la Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București și predă cursuri la specialitatea obstetrică-ginecologie în cadrul Facultății de Medicină Generală. De asemenea, activează ca medic în cadrul Institutului Național pentru Sănătatea Mamei și Copilului „Alessandrescu-Rusescu” din București.

Studiile medicale de licență le-a efectuat la Institutul de Medicină și Farmacie din Cluj-Napoca în perioada 1975 – 1981, Facultatea de Medicină Generală. S-a născut în anul 1954 în Comuna Aușeu, jud. Bihor, localitate în care, în 1940, trupele horthiste maghiare care au copleșit Ardealul după Dictatul de la Viena din 30 august 1940 i-au omorât un bunic și un unchi, iar după moartea tatălui, survenită în 1964, a fost crescut cu greu de către mama sa. Marcat de ororile petrecute în localitatea natală sub ocupația horthistă, despre care a aflat chiar de la mama sa, și dorind să contribuie activ la preîntâmpinarea oricăror asemenea atrocități contra cetățenilor României, în perioada martie 1976 – octombrie 1981 a ajutat, sub numele conspirativ „Marius”, grupul operativ ARTA (creat la 19 iunie 1973 în subordinea Direcției a III-a Contraspionaj din cadrul Departamentului Securității Statului), conform informațiilor furnizate de portalul Serviciului Român de Informații, accesibile la adresa de Internet a acestei instituții esențiale siguranței naționale https://www.sri.ro/assets/files/publicatii/calendar_CT_2015.pdf), pag. 8. Acest compartiment de contrainformații avea ca principală misiune „prevenirea acțiunilor cu caracter terorist-diversionist și intervenția în cazul unui atac terorist”, iar în secundar asigura protecția ambasadelor străine din România.

„Ca urmare a succeselor înregistrate de ARTA (e.g. capturare de armament aparținând Septembrie Negru – organizație teroristă palestiniană care a derulat atacul de la München din 1972, împotriva unor sportivi israelieni participanți la Olimpiadă), dar și a înmulțirii situațiilor în care intervenția acesteia era necesară, din ordinul Ministerului de Interne, la 1 iunie 1974, ARTA a depășit stadiul unui comandament în cadrul ministerului și s-a constituit în Unitatea Militară 0625. Prerogativele acesteia au fost sporite, fiind considerată unitate specializată responsabilă - prin participare directă, control și îndrumare - de executarea ordinelor cu privire la prevenirea și combaterea terorismului pe teritoriul României”. (Sursa: https://www.sri.ro/assets/files/publicatii/calendar_CT_2015.pdf, pag. 10).

Toate aceste date sunt perfect cunoscute reclamantului, care a trecut deliberat cu vederea explicarea unor termeni și date absolut necesare instanței pentru înțelegerea adevărului, ca, de exemplu, neexplicarea semnificației unor denumiri cum ar fi:

„ARTA” – termenul apare în Nota de constatare întocmită de C.N.S.A.S. – Direcția investigații nr. DI/I/682/22.03.2017 (document depus de reclamant) la pag. 6, 7 și 8. Deliberat, angajații reclamantului nu au prezentat nicio informație instanței privind semnificația termenului „ARTA”, inducând astfel în eroare instanța că ar fi fost vorba despre un compartiment al Securității prin care s-au încălcat drepturi și libertăți fundamentale ale omului, ceea ce este complet fals, lupta antiteroristă nefiind considerată în nicio țară din lume ca o activitate nedemocratică sau contra drepturilor omului. Despre activitatea desfășurată de ARTA și Unitatea Militară 0625 este și azi mândru Serviciul Român de Informații (SRI), dovadă și informațiile prezentate de pârât, culese de pe portalul Internet al acestei instituții, unitatea specială de luptă antiteroristă fiind una deosebit de eficientă, ale cărei rezultate sunt apreciate și azi în întreaga lume, toți cetățenii acestei țări (cu excepția angajaților C.N.S.A.S., după câte se pare) apreciind faptul că în România nu au avut loc acte teroriste, în condițiile în

care Uniunea Europeană face față unui val de astfel de acte. Informațiile în materie de prevenire și combatere a fenomenului terorist furnizate de compartimentul specializat au fost apreciate public de fostul director al SRI, azi ambasadorul României la Washington (S.U.A.), România fiind considerată „al doilea cel mai mare furnizor de informații în NATO”, probabil imediat după S.U.A. (Sursa media atașată la prezenta întâmpinare ca Anexa 1). Aceste rezultate nu ar fi posibile fără o eficientă activitate de culegere a informațiilor, ceea ce se înfăptuiește și prin întrebuintarea „surselor secrete umane”, cunoscute azi și sub denumirea de „agenți” (conform datelor furnizate de portalul SRI la adresa de Internet <http://www.sri.ro/surse-secrete-umane>). Atașeza ca Anexa 2 datele prezentate de SRI privind prevenirea și combaterea terorismului (Sursa: <http://www.sri.ro/prevenirea-si-combaterea-terorismului>) și sursele secrete umane (unde se spune că „Sursele secrete umane reprezintă cea mai complexă parte a activității oricărui serviciu de informații.”).

Angajamentul semnat de pârât la 31.03.1976 prevede „sprijinirea în mod secret, organizat și activ a organelor de securitate în activitatea pe care o desfășoară pentru prevenirea, descoperirea și lichidarea infracțiunilor îndreptate împotriva securității statului”, restul textului din Angajament fiind dictat de organul de securitate ca un text standardizat. Legătura pârâtului a fost exclusiv cu persoane din cadrul compartimentului „ARTA” (maior ..... , căpitan ..... căpitan .....), niciuna dintre aceste persoane sau alte persoane din cadrul ARTA nefiind declarată „lucrător al Securității”, în sensul O.U.G. nr. 24/2008.

„DUI” – dosar de urmărire informativă. Acest tip de dosar se deschidea, în cadrul ARTA, persoanelor suspectate de activități sau simpatii/susțineri teroriste. Persoanele vizate erau exclusiv cetățeni străini, cetățenii români putând deveni vizați numai tangențial, în legătură cu eventuale acte de complicitate, iar nu de autorat, neputând avea dosare deschise pe numele lor în acest compartiment. Și azi cetățenii români care săvârșesc cele mai grave infracțiuni contra securității naționale răspund pentru trădare, trădare prin transmitere de informații secrete de stat sau trădare prin ajutarea inamicului, iar cetățenii străini răspund pentru spionaj sau acțiuni ostile contra statului.

Cu evidentă rea-credință, reclamantul afirmă la pag. 2, paragraful al doilea, din cererea de chemare în judecată, falsificând date ale realității, că a fost „recrutat pentru încadrarea informativă a colegilor de cămin și mai ales a colegilor străini”. În realitate, așa cum rezultă din obiectul de activitate al compartimentului ARTA și al UM 0625 (număr de unitate care apare pe antetul mai multor documente existente în Dosarul personal de la Securitate prezentat de reclamant), recrutarea s-a făcut EXCLUSIV „pentru încadrarea informativă a studenților palestinieni ..... și ..... lucrăți prin D.U.I. pe linia compartimentului „ARTA”, semnalati membri F.P.L.P. .... predispuși a se angrena în acțiuni teroriste...”, după cum a citat întocmai din documentul aflat la fila 32 din dosarul personal de la Securitate, document emis de Ministerul de Interne, Inspectoratul Județean Cluj, Compartimentul 0625/R.P., la data de 29.03.1976, clasificat ca STRICT SECRET și intitulat „RAPORT cu propuneri de a se aproba recrutarea în calitate de informator a numitului SUCIU NICOLAE”. Acest document apare menționat în Nota de constatare întocmită de C.N.S.A.S. – Direcția investigații nr. DI/I/682/22.03.2017 la pag. 6, fiind considerat de reclamant un argument în favoarea considerării pârâtului ca încadrându-se în noțiunea de „colaborator al Securității”, ceea ce denotă reaua-credință manifestată de angajații reclamantului. Afirmatia falsă că s-ar fi angajat să încadreze informativ colegii de cămin români denotă intenția directă a reclamantului de a-l denigra și de a-l compromite public. După recrutare, informațiile au vizat și alți studenți străini suspectați de derulare de activități teroriste. Este informație publică faptul că un terorist palestinian (din gruparea HAMAS) care a acționat în Israel în urmă cu câțiva ani a fost prezentat în presa

internațională că a studiat stomatologia la Cluj.

„F.P.L.P. .... – reprezintă acronimul (în limba franceză) al Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei, condus pe atunci de ..... (sau .....). Acesta a fost în conducerea Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP) până în 1967, când a fost întrecut de liderul Fatah, anume Yasser Arafat (personaj mai bine cunoscut în România pentru că venea cu un revolver la cingătoare și în timpul vizitelor oficiale), motiv pentru care, în replică, ... a fondat Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, organizație de stânga naționalistă care a rivalizat cu OEP (Sursa: https://en.wikipedia.org/wiki/George_Habash). Dacă OEP a fost scoasă de pe lista organizațiilor teroriste, Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei este și azi considerată organizație teroristă atât de către Uniunea Europeană (conform Deciziei Consiliului (CFSP) 2017/154 din 27 ianuarie 2017, pozițiile 17 și 18 din anexă, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L23/28.01.2017). Sursa: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32017D0154&from=EN>, cât și de către S.U.A. (Sursa: <https://www.state.gov/j/ct/rls/other/des/123085.htm>). Activitatea pe care pârâtul a desfășurat-o era legată de membri și simpatizanți ai acestei organizații teroriste, ea a implicat și rămânerea pârâtului în Cluj-Napoca în timpul vacanțelor pentru a continua supravegherea suspectilor de terorism, astfel că pârâtul fost recompensat în mod justificat pentru valoarea informațiilor culese și transmise către compartimentul ARTA, sacrificându-și timpul și interesele și asumându-și riscul deconspirării. Trebuie menționat că recompensarea în bani a informatorilor, indiferent că este vorba despre probleme legate de securitatea națională sau despre informații privind crima organizată, este legală și azi, fiind creat cadrul legal și existând fonduri speciale în acest scop, astfel că asocierea făcută de reclamant între recompensele în bani primite de pârât și caracterul de „poliție politică” al activității desfășurate este falsă și rău-voitoare.

Kadar – este vorba despre Janos Kadar, prim secretar al Partidului Comunist Maghiar, omologul din Ungaria al lui Nicolae Ceaușescu în 1977. Sesizarea privea posibile activități iredentiste, revizioniste, provocatoare, fapte prevăzute și azi, în Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, printre acțiunile vizând afectarea intereselor naționale ale României în raport cu o altă țară și intrând în domeniul de activitate al SRI.

Este evident faptul că activitatea derulată de ARTA viza exclusiv actele ostile din partea unor cetățeni străini suspectați de terorism, iar colaborarea pârâtului cu această structură a Securității din cadrul Direcției a III-a Contraspionaj nu poate fi considerată ca fiind activitate de denunțare a activităților sau atitudinilor potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, aceasta fiind cerința legală pentru calificarea unei persoane drept „colaborator al Securității”. Nu există un „drept al omului” de a săvârși acte de terorism. Cetățenii români, care apar în unele note informative, sunt prezentați numai pentru precizarea cadrului faptelor și verificarea afirmațiilor din surse alternative (rezultă indubitabil din dosarul personal că pârâtul era „filat” de mai mulți colegi români care prezentau aceleași stări de fapt în care se regăsea și pârâtul), acești cetățeni români nefiind afectați în vreun fel de activitatea de culegere de informații, niciun student sau alt cetățean român neavând de suferit vreo consecință negativă. Mai mult, niciun student străin, care nu desfășura activități ostile statului sau poporului român, nu a avut de suferit, astfel că activitatea pârâtului nu poate fi încadrată în cea specifică unui „colaborator al Securității”, în sensul O.U.G. nr. 24/2008.

Reclamantul susține în cererea sa că ar reprezenta „activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist” (pag. 2 paragraful ultim din cererea de chemare în judecată) prezentarea unei informări privind „cetățeanca N.M. de 20 de ani...”. Extrasul este de la fila 65 din volumul 2 al dosarului personal al pârâtului, unde este o informare din data de 17.11.1977, dar textul „Pentru un plus de libertate, poate, acesta se pare că ar avea o participare la actul contrar principiilor noastre de provocare a avortului, chiar dacă sus-numita spune că dorește acest copil” nu se regăsește în acel document, fiind un fals al reclamantului care, sub pretextul „protejării unor date personale” a acoperit cu bandă neagră textul (în documentul fotocopiat prezentat în probatoriu), dar pretinde că l-a redat „integral” în cererea de chemare în judecată (contrazicând astfel tocmai logica ștergerii textului din documentul original). Această măsluire a adevărului este o dovadă a relei-credințe arătate de reclamant.

Plecând de la această plăsmuire a probelor, reclamantul prezintă o adevărată pledoarie specifică Inchiziției la adresa pârâtului, fabulând pe tema interzicerii avorturilor în România. Pentru corecta informare a instanței și demonstrarea modului descalificant în care acționează reclamantul, prezintă un scurt istoric al legalității avorturilor în România în perioada modernă.

Codul penal din 1936 (cunoscut și sub denumirea de „Codul penal Carol al II-lea”) prevedea în Titlul XIII (Crime și delictе contra persoanelor), Capitolul I (Crimele și delictеle în contra vieții și integrității corporale), Secțiunea a III-a (Avortul)

„Art. 482. - Acela care prin orice mijloace provoacă întreruperea cursului normal al sarcinei, comite delictul de avort și se pedepsește precum urmează:

1. când delictul e săvârșit fără consimțământul femeii însărcinate, cu închisoare corecțională dela 2 la 5 ani.

Dacă s'a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare a sănătății sau o infirmitate din cele arătate la art. 473 (delictul de vătămare foarte gravă a integrității corporale sau a sănătății), pedeapsa este închisoarea corecțională de la 3 la 6 ani, iar dacă s'a pricinuit moartea acesteia închisoarea corecțională dela 7 la 10 ani;

2. când delictul e săvârșit de însăși femeia însărcinată necăsătorită, sau când aceasta a consimțit ca altcineva să i-l provoace, cu închisoare corecțională dela 3 la 6 luni, iar dacă femeia este căsătorită, cu închisoare corecțională dela 6 luni la un an.

Aceeași pedeapsă și după distincțiile de mai sus se aplică și aceluia care săvârșește faptul cu consimțământul femeii. Dacă s'a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare a sănătății sau o infirmitate din cele arătate la art. 473, pedeapsa este închisoarea corecțională dela unu la 3 ani, iar dacă s'a pricinuit moartea acesteia, pedeapsa este închisoarea corecțională dela 3 la 5 ani.

În cazurile prevăzute la punctul 2, dacă faptul s'a comis în scopul de a obține un folos material pedeapsa se sporește după distincțiile de mai sus cu un plus până la 2 ani.

Art. 483. - Tentativa delictului prevăzut de art. 482, punctul 1, se pedepsește.

Art. 484. - Nu se consideră avort întreruperea cursului normal al sarcinii făcută de un medic:

1. Când viața femeii este în pericol iminent sau când sarcina agravează o boală de care suferă femeia, punându-i viața în pericol, care nu putea fi înlăturat prin alte mijloace și este vădit că intervenția n'a fost făcută decât cu scopul de a salva viața femeii;

2. Când unul din părinți este atins de alienație mintală și este certitudine că copilul va purta grave tare mintale.

În caz de pericol iminent, medicul este obligat a aduce faptul în scris și confidențial la cunoștința parchetului în 48 de ore după intervenție.

În celelalte cazuri, medicul nu poate interveni decât cu autorizația parchetului, dată pe baza unui certificat medical al unui așezământ spitalicesc sau unui aviz emis în urma unui consult între medicul care va interveni și cel puțin un medic specialist în boala care determină

intervențiunea.

Parchetul, în toate cazurile prevăzute de acest articol, este obligat a păstra caracterul confidențial al tuturor comunicărilor sau autorizărilor, până la intervenirea vreunei eventuale reclamațiuni.

Art. 485. - În cazurile delictelor prevăzute în această secțiune, medicilor, agenților sanitari, farmaciștilor, droghiştilor sau moaşelor li se aplică şi interdicţia corecţională dela unu la 3 ani."

Este lesne de observat, chiar şi de către angajaţii C.N.S.A.S., că întreruperea cursului sarcinii era ilegală mult înainte de instaurarea regimului comunist în România (6 martie 1945), astfel că punerea semnului de egalitate între interzicerea avorturilor şi încălcarea unor drepturi ale persoanei de către un regim totalitar (pe motiv că ar fi o încălcare a dreptului de a dispune de propria persoană) este aberantă întrucât conduce la ideea (absolut falsă) că în România era dictatură comunistă şi în 1937, iar aceste „practici comuniste” ar mai exista şi în Uniunea Europeană (a dat exemplul Maltei, Irlandei şi Poloniei, dar şi alte state membre ale Uniunii Europene reglementează strict condiţiile în care avortul este posibil).

Prin Decretul nr. 469 din 25.09.1957 al Prezidiul Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Române (Publicat în Buletinul Oficial nr. 26 din 03.10.1957), punctele 11-14, s-a prevăzut:

<<Articol unic. - Codul penal se modifică după cum urmează:

11. Articolul 482 va avea următorul cuprins:

„Art. 482. - Întreruperea cursului normal al unei sarcini, efectuată în afara instituţiilor medico-sanitare de către orice persoană, sau în instituţiile medico-sanitare de către o persoană fără calificare medicală de specialitate, se pedepseşte cu închisoare corecţională de la 1 la 2 ani.”

12. Articolul 483 va avea, următorul cuprins:

„Art. 483. - Tentativa infracţiunii prevăzută la art. 482 se pedepseşte.”

13. Articolul 484 va avea următorul cuprins:

„Art. 484. - Nu se socoteşte infracţiune întreruperea din cauze medicale a sarcinei efectuată de către un medic în afara instituţiilor medico-sanitare în cazuri de extremă urgenţă când întreruperea trebuie imediat efectuată şi dacă aceasta a fost comunicată unei instituţii medico-sanitare, în termen de 24 ore de la efectuarea întreruperii, care trebuie să stabilească dacă întreruperea sarcinei a fost necesară.”

14. Articolul 485 se abrogă.>>

Se observă că, în plină dictatură comunistă (25 septembrie 1957), avortul a devenit legal şi posibil în orice instituţie medico-sanitară, cu condiţia să fie efectuat de „o persoană cu calificare medicală de specialitate”, adică tocmai dictatura comunistă a legalizat avorturile pe care „regimul burghezo-moşieresc” le interzicea. Urmarea a fost o creştere alarmantă a numărului avorturilor şi o scădere brutală a natalităţii, cu spor negativ de populaţie (pe înţelesul angajaţilor C.N.S.A.S.: numărul nou născuţilor la 100.000 locuitori era mai mic decât numărul deceselor raportat la aceeaşi populaţie).

Aceasta a determinat dictatura comunistă a lui Nicolae Ceauşescu să ia măsuri contrare, adică să reintroducă în Codul penal interzicerea avorturilor, după modelul existent în Codul penal Carol al II-lea (deci nu a fost o idee originală a comuniştilor şi cu atât mai puţin a lui Nicolae Ceauşescu).

Decretul nr. 770/1966 al Consiliului de Stat interzicea avortul şi stabilea câteva cazuri

excepționale când se putea realiza: a) sarcina punea viața femeii într-o stare de pericol care nu poate fi înlăturat printr-un alt mijloc; b) unul din părinți suferea de o boală gravă, care se transmite ereditar sau care determină malformații congenitale grave; c) femeia însărcinată prezenta invalidități grave fizice, psihice sau senzoriale; d) femeia era în vârstă de peste 40 de ani (ulterior 45 de ani); e) femeia a născut patru copii (din 26 decembrie 1985 cinci copii) și îi avea în îngrijire; f) sarcina era urmarea unui viol sau a unui incest.

Codul penal 1968, în varianta în vigoare în perioada 1976-1981, prevedea în Titlul II al Părții Speciale, Capitolul I, Secțiunea III (intitulată „Avortul”):

Art. 185. - Provocarea ilegală a avortului

Întreruperea cursului sarcinii prin orice mijloace, în afara condițiilor admise de lege, cu consimțământul femeii însărcinate, se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani.

Fapta prevăzută în alin. 1, săvârșită fără consimțământul femeii însărcinate, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 5 ani.

Dacă prin fapta prevăzută în alineatele precedente s-a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare corporală gravă, pedeapsa este în cazul prevăzut în alin. 1 închisoarea de la 2 la 5 ani, iar în cazul prevăzut în alin. 2, închisoarea de la 3 la 6 ani.

Dacă prin fapta prevăzută în alin. 1 sau 2 s-a cauzat moartea femeii însărcinate, pedeapsa este în cazul prevăzut în alin. 1 închisoarea de la 5 la 10 ani, iar în cazul alin. 2, închisoarea de la 7 la 12 ani.

Cînd fapta s-a comis în scopul de a abține un folos material, maximul special al pedepsei se sporește cu 2 ani.

În cazul cînd avortul a fost provocat de un medic, pe lângă pedeapsa închisorii se va putea aplica și interdicția exercitării profesiei de medic potrivit art. 64 lit. c.

Tentativa se pedepsește.

Art. 186. - Avortul provocat de femeie

Întreruperea cursului sarcinii, săvârșită de către femeia însărcinată, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta femeii însărcinate de a fi consimțit la întreruperea cursului sarcinii efectuată de altă persoană.

Art. 187. - Deținerea de instrumente sau materiale avortive

Deținerea, în afara instituțiilor sanitare de specialitate, a oricăror instrumente speciale pentru întreruperea cursului sarcinii, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează deținerea în afara instituțiilor sanitare de specialitate, în vederea întreruperii cursului sarcinii, a oricăror alte mijloace avortive, stabilite de organul competent.

Art. 188. - Omisiunea de a anunța efectuarea avortului

Fapta medicului care, după ce a efectuat în caz de extremă urgență întreruperea cursului sarcinii, fără a avea autorizație legală, nu anunță despre aceasta organul competent, în termenul prevăzut de lege, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni.

Același Cod penal din 1968 nu numai că sancționa penal avortul, dar prevedea în Titlul VI (Infrațiuni care aduc atingere activității organizațiilor de stat, organizațiilor publice sau altor activități reglementate de lege), Capitolul II (Infrațiuni care împiedică îndeplinirea justiției):

„Art. 263. - Omisiunea sesizării organelor judiciare

Fapta funcționarului sau a altui salariat care luând cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a procurorului sau a organului de urmărire penală potrivit legii de procedură penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.

Dacă fapta este săvârșită de către o persoană cu funcție de conducere într-o organizație socialistă, sau de către o persoană cu atribuții de control, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.”

Potrivit art. 147 din Codul penal 1968 (Funcționar):

Prin „funcționar” se înțelege orice salariat care exercită, permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent dacă și cum a fost investit, o însărcinare în serviciul unui organ sau instituții de stat, ori unei întreprinderi sau organizații economice de stat.

Sînt asimilate cu funcționarii persoanele care îndeplinesc o însărcinare în serviciul unei organizații din cele prevăzute în alin. 1, indiferent dacă primesc sau nu o retribuție.

Rezultă că orice medic, asistentă medicală sau moașă (funcționar în sensul Codului penal 1968) care lua cunoștință de săvârșirea unei infracțiuni de avort fie de către femeia însărcinată, fie de către o altă persoană asupra femeii însărcinate, avea obligația, sub sancțiunea pedepsei cu închisoarea, „să sesizeze de îndată procurorul sau organul de urmărire penală”. Cu alte cuvinte, reclamantul C.N.S.A.S. reproșează pârâtului că nu a ales să ajungă în închisoare (pentru durate între 3 luni și 3 ani pentru fiecare faptă) decât să sesizeze vreun avort.

Mai mult, Codul penal în vigoare (Legea nr. 286/2009) prevede în art. 267 (Omisiunea sesizării):

„Art. 267. - (1) Funcționarul public care, luând cunoștință de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a organelor de urmărire penală se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.

(2) Când fapta este săvârșită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la un an sau amendă.”

Potrivit Deciziei nr. 26/2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, „medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal” (adică exercită o funcție publică de orice natură). Aceasta înseamnă că, în anul 2017, în România, ori de câte ori un medic ginecolog, cu ocazia consultării medicale a unei paciente, ia cunoștință despre o încercare de provocare empirică a întreruperii cursului sarcinii (faptă prevăzută de art. 201 alin. 1 Cod penal), este obligat, sub pedeapsa închisorii de la 3 luni la 3 ani sau a amenzii, să sesizeze de îndată organele de urmărire penală cu privire la indiciile existenței unui posibile infracțiuni prevăzute de art. 201 Cod penal, pentru care și tentativa este incriminată (adică este tot „faptă prevăzută de legea penală”).

Mai ramane doar ca reclamantul C.N.S.A.S. să spună că România anului 2017 este tot o dictatură comunistă.

Toate cele expuse clarifică și atestă faptul că acțiunile pârâtului au fost legate exclusiv de relația cu compartimentul ARTA de prevenirea a actelor de terorism, nu au afectat în niciun fel drepturi și libertăți fundamentale ale unei persoane inocente, române sau străine, ci au

servit intereselor de securitate națională ale României, aspecte valabile și în prezent. Ofițerii de securitate care au fost persoane de contact, nefiind ei înșiși considerați „lucrători ai Securității” în sensul O.U.G. nr. 24/2008, nici activitatea pârâtului nu poate fi considerată una de colaborator. Aceste denunțuri făcute de pârât își au rostul într-o societate democratică, fiind un mod de lucru al SRI și azi.

Sesizările făcute de pârât nu au afectat viața privată a niciunei persoane și nici dreptul de liberă exprimare, dar au permis în schimb cetățenilor României să nu fie victime ale unor acte de terorism, preîntâmpinându-se radicalizarea vreunei persoane străine pe timpul petrecut la studii în România și comiterea unor asemenea acte.

Ca atare, solicită instanței să respingă, ca neîntemeiată, acțiunea în constatare promovată de reclamantul C.N.S.A.S..

Paratul a depus cerere reconvențională prin care a solicitat să se constate că reclamantul i-a produs prejudicii grave morale prin susținerile neadevărate și denigratoare la adresa sa care au adus atingere demnității sale, inclusiv prin expunerea sa și a familiei sale la riscul unor represalii din partea suspectilor de terorism care, prin divulgarea de către C.N.S.A.S. a dosarului sau personal de la Securitate, care l-a expus public cu privire la activitatea de contrainformații în materie de terorism pe care a derulat-o, pot lua măsuri de retorsiune împotriva sa și a familiei sale, motiv pentru care solicita să se constate încălcarea dreptului sau la demnitate, să i se acorde depăgubiri pentru daune morale 1.000.000 lei (un milion RON) și să fie obligat CNSAS să publice hotărârea pe portalul său Internet pe termen nelimitat.

Acțiunea în constatare formulată de reclamantul C.N.S.A.S. este pârinoare, manipulatorie, denigratoare și ascunde deliberat adevărul în materialele prezentate în probatoriu, dosarul personal al pârâtului fiind prezentat public trunchiat, cu texte răstălmăcite și ascunzându-se de către reclamant documente relevante, fără a se arăta motivul permis de lege (legat de protecția persoanelor sau a securității naționale) pentru care aceste materiale de probă au fost deliberat ascunse de reclamant și sustrate de la controlul justiției. Se menționează expres la pag. 5 din Nota de constatare întocmită de C.N.S.A.S. – Direcția investigații nr. DI/I/682/22.03.2017 (document depus de reclamant) că din cele 106 materiale informative reclamantul a păstrat în dosar numai 90, făcând referire numai la 11 dintre ele (adică numai 10% din dosar, restul conținutului dosarului fiind cenzurat de reclamant pentru a nu permite instanței să ia cunoștință de întreg probatoriul), încercându-se inducerea în eroare a instanței prin conturarea unei imagini evident și fals defavorabile pârâtului.

Motivarea acțiunii judiciare de către reclamant s-a făcut recurgându-se la însăilarea unor povești și minciuni. Reclamantul a recurs și la aprecieri pur subiective, partizane, profund și în mod nociv politizate, cu invocarea unor pretinse „autorități morale” în materie (autodeclarații ca demascatori ai comunismului, dar neavând în realitate nici pregătirea științifică necesară, nici educația minim necesară și nici capacitatea de a înțelege complexitatea fenomenului comunist).

Intimatul-reclamant C.N.S.A.S. a expus opiniile unor falși specialiști în problemele României din perioada dictaturii lui Nicolae Ceaușescu doar pentru a însăila acuzații grave, neîntemeiate, la adresa reclamantului-pârât, păreri pur personale, subiective, nesustinite de niciun mijloc material de probă, care au afectat imaginea sa în societate prin aducerea în spațiul public a dosarului sau personal de la Securitate. S-a inventat încălcarea unor drepturi subiective fundamentale (ca atitudine specifică unui regim totalitar comunist) doar pentru a aduce atingere reputației și onoarei sale. Sub aceste pretexte, intimatul-reclamant a făcut public dosarul personal de la Securitate, fără acordul sau, deși este vorba despre date cu caracter personal.

A arătat în întâmpinarea la acțiunea formulată de intimatul-reclamant în ce au constatat

falsele acuzații și argumentări făcute de acesta. Fără o studiere atentă a cadrului legal și instituțional din perioada 1976-1981, dar și din prezent, intimatul-reclamant a declanșat un atac josnic împotriva sa, însăilarea de acuzații mincinoase fiind însoțită de prezentare unor probe trunchiate sau chiar falsificate, alte probe fiind deliberat ascunse analizei justiției.

Divulgarea conținutului dosarului personal de la Securitate, fără acordul sau, este prin ea însăși cauzatoare de semnificative daune morale. Acum știu cei suspectați de terorism în anii 1976-1981 cine și cum i-a împiedicat să-și pună în practică intențiile criminale, astfel că pot recurge la represalii împotriva sa sau a familiei sale, dar și a cadrelor ARTA, cauzându-i astfel suferințe psihice majore.

A arătat deja prin întâmpinare că date și informații importante au fost deliberat ascunse de intimatul-reclamant pentru a nu ajunge la cunoștința instanței, urmărindu-se prezentarea sa și a acțiunilor sale din perioada 1976-1981 într-o lumină evident nefavorabilă, menită să atragă sancționarea sa de către justiție și, astfel, de către întreaga opinie publică.

Intimatul-reclamant a știut foarte bine că a susținut exclusiv activitatea de prevenire a actelor de terorism, iar pentru aceasta are motive să fiu mândru, în niciun caz rușinat, paratul-reclamant făcându-și atunci datoria de cetățean român. Chiar și astăzi, dacă ar mai fi cazul, ar proceda la fel, lipsa unor acte de terorism în România, lipsa oricăror victime cetățeni români pentru acte de terorism comise în România întărindu-i convingerea că ce a făcut a fost corect din punct de vedere legal și moral, iar acțiunea intimatului-reclamant este rău-voitoare.

Divulgarea dosarului sau personal de la Securitate, efectuată fără acordul sau informarea sa prealabilă, a încălcat prevederile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date și a adus la lumină și faptul că el însuși a fost urmărit în perioada 1976-1981 de către colegi studenți români care denunțau la Securitate toate acțiunile sale, deși nimic nu justifica ingerința brutală în viața sa privată întrucât a fost mereu loial poporului român (iar nu regimului comunist, cum a insinuat intimatul-reclamant), iar aceste informații privind hărțuirea sa, despre care a aflat cu această ocazie și pe care nu le-a căutat, au fost de natură să-i producă o puternică și nemeritată tulburare personală.

Întrucât acțiunea formulată de C.N.S.A.S., prin modul și conținutul în care a fost făcută, a cauzat grave atingeri demnității sale, procesul fiind unul public, solicita admiterea cererii reconvenționale astfel cum a fost formulată, din lipsă de activitate serioasă C.N.S.A.S. recurgând la șicanarea sa pentru că a sprijinit autoritățile vremii în preîntâmpinarea actelor teroriste doar pentru a-și justifica existența ca instituție esențialmente efemeră pe scena istoriei și schema de personal oricum supradimensionată și prea puțin justificată, plătită la nivel de expert din bugetul de stat al României, în condițiile în care trecerea timpului face ca numărul realilor lucrători și colaboratori ai Securității să scadă semnificativ prin trecerea lor în neființă. Ca orice instituție birocratică care simte apropierea sfârșitului său prin inutilitate, C.N.S.A.S. a dat dovadă că luptă pentru propria supraviețuire inventând încălcări ale drepturilor omului și lovind cu știință în interesele poporului român de a nu deveni o țintă a organizațiilor teroriste, compromițându-l în acest caz pe parat, ca un prim exemplu de „pedepsire” a celor care au ajutat la prevenirea terorismului în România și pregătind astfel terenul victimizării unor alte persoane.

Solicită instanței:

- a) să constate caracterul ilicit al divulgării de către intimata-reclamantă a dosarului meu personal de la Securitate fără acordul sau;
- b) să oblige intimatul-reclamant C.N.S.A.S. să publice hotărârea de condamnare pe portalul său Internet, pe cheltuiala sa și pe un termen nelimitat;
- c) să oblige intimatul-reclamant C.N.S.A.S. să plătească reclamantului-pârât cu titlu de compensare a daunelor morale suma de 1.000.000 lei (un milion RON).

În drept, paratul-reclamant invoca dispozițiile art. 69, 252-253 din Codul civil, prevederile art. 20 din Legea nr. 677/2001, precum și pe cele ale art. 209-210 din Codul de procedură civilă.

Reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a depus raspuns la întâmpinare, afirmand:

Verificarea domnului Suci Nicolae a fost declanșată de candidatura acestuia la funcția de senator în Parlamentul României.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 3, coroborate cu cele ale art. 5 alin. teza II din OUG nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică din oficiu, sub aspectul constatării calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia, persoanele care au candidat, au fost alese sau numite demnitățile sau funcțiile prevăzute de art. 3 lit. b)-h1).

Față de apărările pârâtului expuse în întâmpinare, înțelege să răspunda în cele ce urmează:

În primul rând, solicita înlăturarea criticii referitoare la faptul că instituția, în mod deliberat, ar fi ascuns de pârât și ar fi sustras controlului justiției "documente relevante" în prezenta cauză. Afirmția pârâtului se bazează pe o eronată interpretare a observației pe care Direcția Investigații din cadrul C.N.S.A.S. a făcut-o în cuprinsul notei de constatare DI 682/22.03.2017, depusă la dosarul cauzei și comunicată pârâtului. Cum rezultă explicit la o lectură cu buna-credință a textului în discuție, este semnalată neconcordanța între numărul notelor informative ce au fost efectiv arhivate și păstrate de organele fostei securități în mapa anexă a pârâtului (adică volumul 2 al dosarului cotă R 376009) și cele pe care le-ar fi furnizat pârâtul pe parcursul perioadei de colaborare, potrivit opisului și tabelului nominal privind notele informative furnizate. Altfel spus, deși potrivit consemnărilor ofițerilor Compartimentului 0620 I.J. Cluj, pârâtul ar fi furnizat 106 materiale informative, 16 dintre acestea nu au fost arhivate în mapa anexă, instituția reclamanta preluând de la SRI dosarul fără cele 16 materiale. În concluzie, nu se poate reține nici trunchierea și nici manipularea documentelor câte vreme la dosarul cauzei este depus integral dosarul de rețea astfel cum a fost primit de C.N.S.A.S.

În plus, depunerea integrală a dosarului de rețea în cazul cererilor privind constatarea calității de colaborator este o practică a instituției reclamante.

În al doilea rând, arată că pârâtul recunoaște relația cu organele fostei securități afirmând că "în perioada martie 1976 - octombrie 1981, am ajutat, sub numele conspirativ <MARIUS>, grupul operativ "ARTA", structură a fostei Securități", dar apreciază, în mod eronat, că a contribuit în perioada menționată anterior la "preîntâmpinarea actelor de terorism în România".

Din perspectiva definiției legale a colaboratorului securității - art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, este irelevant cu ce structură sau compartiment din cadrul fostei securități a dezvoltat relații conspirate. Cum s-a arătat și în cuprinsul cererii introductive la instanță cea ce este relevant este natura informațiilor furnizate, anume acestea să se refere la activități și/sau atitudini potrivnice regimului comunist și să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților cetățenești.

Deci, singurul aspect care trebuie lămurit este dacă cel puțin una dintre notele informative pe care se întemeiază acțiunea promovată de C.N.S.A.S., redactate olograf de domnul SUCIU, îndeplinește condițiile legale pentru constatarea calității de colaborator al fostei Securități.

Cum rezultă din cererea introductivă la instanță, instituția CNSAS, în limitele marjelor de apreciere ce îi sunt conferite prin lege, a apreciat că notele informative identificate în vol.

2, filele 35-39, 43, 45-46, 65, din dosarul de rețea cotă R 376009 și prezentate succint chiar în cuprinsul acțiunii, satisfac ambele condiții prevăzute de art. 2 lit b) din O.U.G. nr. 24/2008.

Cum se poate observa din simpla lectură a acestora și în combaterea afirmațiilor pârâtului, două dintre cele patru note avute în vedere se referă la cetățeni români. Prima dintre acestea, datată 17.11.1977, în care semnalează că numita N.M. (20 ani) s-a prezentat la control în urma căruia i s-ar fi pus diagnosticul de "avort incipient luna II-III". Este de altfel singurul înscris pe care pârâtul a înțeles să îl combată, acuzând CNSAS atât de "plăsmuire a probelor", cât și de dezinformarea instanței în raport de "interzicerea avorturilor în România".

În replică, arată în primul rând că informarea din data de 17.11.1977 care se referea la întreruperea cursului sarcinii a unei cetățene române, nu are nicio legătură cu lupta împotriva terorismului. Altfel spus, specificul activității Compartimentului ARTA, prezentat pe larg de pârât în cuprinsul întâmpinării, nu includea semnalări având acest obiect. Însă, ofițerul de legătură nu numai că a primit informarea, dar, din consemnarea acestuia de la finalul notei rezultă că numita N.M. - era în atenția acestei unități. Se poate conchide că, chiar dacă compartimentul ARTA era specializat pe combaterea terorismului, nu înseamnă că se ocupa exclusiv cu asta, adunând și informații în care erau semnalate atitudini îndreptate împotriva regimului comunist.

În al doilea rând, nu au relevanță insinuările pârâtului referitoare la ipoteza nedenunțării faptelor pe care le-a adus la cunoștința Securității. Interpretarea dată de pârât nu poate fi primită întrucât ar duce la neaplicarea dispozițiilor prevăzute de art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, având în vedere că legislația comunistă incrimina infracțiuni ca uneltirea contra ordinii sociale, propaganda împotriva orânduirii socialiste sau trecere frauduloasă a frontierei (considerată în acea epocă infracțiune politică). De fiecare dată când persoanele verificate din perspectiva colaborării cu securitatea au invocat în apărarea lor argumente asemănătoare sau identice cu ale pârâtului din prezenta cauză, arătând că nedenunțarea unor atitudini potrivnice regimului comunist ar fi putut duce la condamnarea lor, instanțele de judecată au arătat la unison că acest argumente ar duce la neaplicarea prevederilor art. 2 lit. b).

Nu în ultimul rând, semnalări ce au ca obiect întreruperea cursului sarcinii au fost considerate de instanțele de judecată ca îndeplinind prima condiție legală - vezi Sentința civilă nr. 3213/2011 menținută prin respingerea recursului, Sentința civilă nr. 1678/2013, precum și Sentința civilă nr. 3187/2013 - ambele rămase definitive prin nerecurare (înțelege să depunem ca practică judiciară).

În concluzie, conținutul celor patru note informative reținute în acțiunea introductivă a instanță are ca obiect denunțare a unor conduite ce intră în sfera manifestărilor potrivnice regimului comunist:

- semnalarea avortului (pentru nota din data de 17.11.1977), temă care a fost punctată mai amplu în acțiunea introductivă;
- semnalarea unei atitudini neconforme cu politica promovată de statul comunist (pentru nota din 31.03.1978 în care este semnalat studentul roman A.O., că "era interesat în problemele de politică pe care le interpreta în felul lui", pârâtul făcând trimitere directă la revolta minerilor din Valea Jiului, în legătură cu care studentul A.O. colportă informații denigratoare la adresa P.C.R.);
- semnalarea unor manifestări explicite împotriva regimului comunist (pentru nota din 24.05.1978, în care aduce la cunoștință că studentul palestinian A."a început să strige că în România e mai rău ca în închisoare, că nimeni nu liber, că e mai rău decât pentru animale", respectiv nota din data 29.09.1978, în care despre studentul M.S. afirmă că "..." el are o antipa destul de manifestă organizării și relațiilor interne și externe ale României. Aproape întotdeauna s-a situat în primele rânduri ale celor nemulțumiti, dorind să fie parcă

catalogat drept luptător pentru adevăratele drepturi cetățenești”).

Legiuitorul nu distinge după cum victimele delațiunilor sunt cetățeni români sau străini. Interpretarea este susținută și de jurisprudența în materie, din care aminteste, cu titlu de exemplu: Decizia nr. 2/2007 a Curții de Apel București - Secția a III-a Civilă. Sentința nr.671/05.02.2010 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal. Decizia nr. 1465/10.03.2011 a Inaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ. Sentința civilă nr. 480/26.01.2010 a Curții de Apel București.

În plus, cetățenii străini puteau fi și ei victimele încălcărilor unor drepturi fundamentale cum ar fi interceptarea corespondenței, filajul, urmărirea cu ajutorul informatorilor (cum este cazul în spetă) ș.a.. De asemenea, însuși legiuitorul recunoaște faptul că și cetățenii străini puteau fi victimele acțiunilor de urmărire din partea Securității. Pentru acest motiv, art. 1 din O.U.G. nr. 24/2008 recunoaște în mod expres și cetățenilor străini dreptul de acces la dosarul întocmit de Securitate.

Nu numai cetățenii statelor vizate de art. 1 din O.U.G. nr. 24/2008 puteau fi victimele acțiunilor de urmărire din partea Securității.

Important este că art. 2 lit. b din O.U.G. nr. 24/2008 nu distinge cu privire la cetățenia victimelor denunțurilor.

Din perspectiva îndeplinirii primei condiții impuse de legiuitor pentru constatarea calității de colaborator, ultimele trei note sunt explicate (nota din 31.03.1978, nota din 24.05.1978, nota din data de 29.09.1978), nemaifiind nevoie de niciun comentariu suplimentar, conținutul acestora fiind evident.

Referitor la cea de-a doua condiție legală ce trebuie îndeplinită pentru a se putea constata calitatea de colaborator, a arătat în acțiune, pe de o parte că este suficient ca informațiile respective să fie apte de a produce o reacție din partea Securității iar informatorul să conștientizeze posibilitatea unei astfel de reacții.

Relevantă este activitatea concretă desfășurată de persoana verificată în relația cu Securitatea, iar nu activitatea desfășurată de ofițerii de Securitate, ulterior primirii informațiilor de la persoana verificată. Modul în care ofițerii de Securitate înțelegeau să reacționeze ulterior momentului în care primeau informația scăpa controlului denunțatorului. Prin urmare, consecința finală a denunțului - lezarea dreptului celui denunțat - reprezenta un element independent de voința denunțatorului, întrucât depindea de voința și interesele reprezentanților autorității represive comuniste. Pentru aceste argumente, este suficientă reținerea calității colaborator al Securității pentru persoanele care au furnizat informații apte să producă repercusiuni împotriva celui denunțat, fără ca, în mod necesar, aceste repercusiuni să se fi produs în mod concret.

Contrar susținerilor pârâtului, sesizările domniei sale au vizat îngrădirea dreptului la viața privată a celor semnalati. Astfel, pe marginea notei referitoare la cazul studentului român A. notă care evident nu are nicio legătură cu preîntâmpinarea unor activități/acțiuni teroriste, ofițerul consemnează că respectivul student ”va fi semnalat la Serviciul 1, iar materialul va dat și Buletin. A primit sarcini de a continua sa ne semnaleze date despre comportarea și atitudinile acestuia, comentariile pe care le face”.

Prin prisma argumentelor expuse anterior, și cea doua condiție impusă de art. 2 lit b este îndeplinită.

În drept,

- Art. 201 alin. 2 din noul Cod de Procedură Civilă;
- Art. 3, art. 2 lit. b) și art. 11 din O.U.G. nr. 24/2008.

Reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a depus întâmpinare cu privire la cererea reconvențională formulată de domnul Suciu Nicolae prin

care solicită respingerea cererii reconvenționale ca neîntemeiată.

În fapt, CNSAS, în exercitarea atribuțiilor legale, a formulat o acțiune ce are ca obiect constatarea calității de colaborator al Securității, în privința domnului SUCIU Nicolae.

CNSAS are obligația verificării din oficiu a domnului SUCIU Nicolae, în raport de articolele 3 și 5 din O.U.G. nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, precum și față de împrejurarea că domnul SUCIU Nicolae a candidat la funcția de senator în Parlamentul României.

Așa cum a arătat pe larg în cuprinsul cererii de chemare în judecată, precum și în răspunsul la întâmpinare, consideră că acțiunea noastră este întemeiată, raportat la prevederile art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, la înscrisurile pe care s-a întemeiat acțiunea, precum și la practica judecătorească relevantă.

Afirmațiile domnului SUCIU Nicolae privitoare la pretinsa deconspirare a unei activități antiteroriste sunt neîntemeiate. Așa cum a arătat prin cererea de chemare în judecată, precum și prin răspunsul la întâmpinare, informațiile pe care domnul SUCIU Nicolae le-a furnizat Securității și pe care s-a bazat acțiunea nu denunțau activități teroriste, ci se refereau la atitudini potrivnice regimului comunist.

De asemenea, sunt nesuținute și false afirmațiile domnului SUCIU Nicolae cu privire la pretinsul caracter nereal al informațiilor cuprinse în acțiune.

Așa cum se poate lesne observa, în motivarea cererii de chemare în judecată, precum și în răspunsul la întâmpinare, s-au citat pasaje care se găsesc în cuprinsul notelor informative scrise de domnul SUCIU Nicolae.

De altfel, domnul SUCIU Nicolae nici nu arată, în mod concret, că ar exista vreo neconcordanță între citatele cuprinse în motivarea cererii de chemare în judecată, precum și în răspunsul la întâmpinare, pe de o parte, respectiv, înscrisurile aflate la dosarul cauzei, pe de altă parte.

Odată cu acțiunea noastră, s-a depus integral dosarul cu cota arhivistică nr. R 3766009, astfel că sunt total nereale afirmațiile domnului SUCIU Nicolae privitoare la pretinsa inducere în eroare a instanței sau la așa-zisa intenție de a nu permite instanței să ia cunoștință de întreg probatoriul.

Tot neîntemeiate sunt și afirmațiile domnului SUCIU Nicolae cu privire la pretinsa încălcare a Legii nr. 677/2001, atât timp cât instituția a depus în probațiune integral dosarul cu cota arhivistică nr. R 3766009 în aplicarea prevederilor O.U.G. nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 și tocmai pentru ca instanța să aibă la dispoziție toate înscrisurile relevante în cauză.

Astfel, în speță nu este îndeplinită niciuna din condițiile cumulative necesare pentru atragerea răspunderii civile delictuale, condiții ce rezultă din cuprinsul art. 1357-1371 din Noul Cod Civil.

1) Nu este dovedit prejudiciul suferit de domnul SUCIU Nicolae.

Acțiunea în constatarea calității de lucrător sau de colaborator al Securității nu urmărește atragerea vreunei sancțiuni juridice împotriva persoanei verificate, ci tinde exclusiv la consemnarea activității respectivelor persoane (așa cum a arătat practica recentă, constantă și amplă a Curții Constituționale, prin Decizia nr. 267/2009, dar și prin numeroase decizii ulterioare). Mai important este că această consemnare are loc, prin admiterea acțiunii în constatare, la finalul procedurii judiciare, după pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive în cauză, prin publicarea respectivei hotărâri în Monitorul Oficial.

În motivarea cererii de chemare în judecată și în răspunsul la întâmpinare, a citat pasaje care se găsesc în cuprinsul notelor informative scrise de domnul SUCIU Nicolae. Prin urmare, instituția a prezentat instanței situația reală, astfel cum rezultă aceasta și din cuprinsul documentelor pe care le-a depus la dosarul cauzei.

Intr-o altă cauză, în care o persoană s-a îndreptat împotriva CNSAS. ulterior respingerii acțiunii în constatare, Tribunalul București a respins acțiunea prin care se solicita ca instituția să plătească daune (Sentința Civilă nr. 261/18.02.2011 a Tribunalului București, Secția a -III-a Civilă), iar Curtea de Apel București a menținut această soluție ca legală și temeinică (Decizia Civilă nr. 756A/30.09.2011 a Curții de Apel București, Secția a IV-a Civilă).

De asemenea, relevantă în speță este soluția pronunțată de Tribunalul București, Secția a II l-a Civilă, în 04.03.2013 în Dosarul nr. 74326/3/2011, prin care a fost respinsă o acțiune similară.

În plus, relevante sunt și celelalte hotărâri judecătorești pe care le atașează prezentei întâmpinări.

Prin urmare, instanțele au considerat că nici chiar respingerea unei acțiuni în constatare, promovată de CNSAS în virtutea atribuțiilor legale și cu respectarea dreptului de apreciere ce îi este recunoscut instituției, nu poate atrage răspunderea CNSAS.

În aceste condiții, promovarea, în prezenta cauză, a unei cereri de chemare în judecată pe care o consideră întemeiată, nu poate atrage răspunderea civilă delictuală a CNSAS.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Civilă și de Proprietate Intelectuală, prin Decizia nr. 7822/2007 a statuat că nu poate fi atrasă răspunderea Ministerului de Interne și a organului de cercetare penală care a propus (conform referatului de terminare a urmăririi penale) punerea în mișcare a acțiunii penale. Hotărârea instanței a fost determinată, în acest caz, de împrejurarea că propunerea organului de cercetare penală nu a fost însușită și de Parchet. În esență, faptul că „activitatea de urmărire penală a fost supusă căilor de confirmare, ea nefiind confirmată” a dus la respingerea acțiunii ca nefondată în cauza citată.

2) Nu există o faptă ilicită.

Acțiunea se întemeiază pe prevederile art. 11 din O.U.G. nr. 24/2008, privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității care îndrituiesc instituția să promoveze astfel de acțiuni, precum și pe prevederile art. 2 lit. b), art. 3 și art. 5 din același act normativ. De asemenea promovarea acțiunii este expresia dreptului de apreciere recunoscut legal instituției. Mai mult, așa cum a arătat, CNSAS avea dreptul și obligația de a efectua verificarea în cazul domnului SUCIU Nicolae.

3) Neexistând nici faptă ilicită și nici prejudiciu, nu se poate vorbi de o legătură de cauzalitate între cele două.

4) Nu este dovedită vinovăția noastră.

Probatoriul deținut și depus de reclamanta, ca și practica judecătorească în materie, în raport de prevederile art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, o îndreptățește să considere că există premisele necesare admiterii acțiunii CNSAS.

Așa cum s-a arătat, în esență, în considerentele hotărârilor judecătorești depuse odată cu prezenta întâmpinare, sesizarea instanței de contencios administrativ cu o astfel de acțiune în constatare este urmarea dreptului de apreciere pe care legea îl conferă CNSAS în această materie.

În consecință, nu pot fi reținute nici reaua credință și nici grava neglijență în promovarea acțiunii.

O ipotetică admitere a cererii reconvenționale descurajeze deconspirarea Securității și ar afecta exercitarea dreptului de apreciere pe care legea îl conferă CNSAS în această materie. De asemenea, ar fi afectat dreptul de apreciere pe care legea îl conferă Curții de Apel București, ca instanță chemată să se pronunțe, în fond, asupra acțiunilor promovate de CNSAS.

Pentru toate aceste considerente, solicita să fie respinsă cererea reconvențională, ca

neîntemeiată.

In drept, s-a invocat:

- Art. 209 și art. 201 din Noul Cod de Procedură Civilă;
- Art. 2 lit. b), art. 3, art. 5 și art. 11 din O.U.G. nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008.

Paratul-reclamant Nicolae Suciu a depus raspuns la intampinare prin care a afirmat:

Din întâmpinarea depusă de pârâtul-reclamant C.N.S.A.S. reiese și mai clar faptul că această cerere este întemeiată, sub toate aspectele acesteia, pentru motivele pe care le va dezvolta în cele ce urmează.

1) Pârâtul-reclamant C.N.S.A.S. susține că acțiunea sa în justiție este întemeiată prin raportare „la înscrisurile pe care s-a întemeiat acțiunea noastră, precum și la practica judecătorească relevantă”, deși înscrisurile în cauză atestă colaborarea paratului exclusiv cu Direcția a III-a Contraspionaj din cadrul Departamentului Securității Statului, grupul operativ ARTA, compartiment de contrainformații ce avea ca principală misiune „prevenirea acțiunilor cu caracter terorist-diversionist și intervenția în cazul unui atac terorist”, iar în secundar asigura protecția ambasadelor străine din România, aceste informații fiind făcute publice de Sericiu Român de Contrainformații. C.N.S.A.S. nu a oferit nicio probă care să contrazică informațiile furnizate de S.R.I. și nici nu a prezentat vreun înscris emis de parat și adresat altui compartiment din cadrul Securității.

2) C.N.S.A.S. afirmă că informațiile pe care paratul le-a furnizat Securității „nu denunțau activități teroriste, ci se refereau la atitudini potrivnice regimului comunist”. Precizează că informațiile priveau acțiunile derulate de persoanele suspectate de activități teroriste, cetățeni străini, aceștia neputând derula oricum nicio activitate politică în România, cu atât mai puțin una „potrivnică regimului comunist”. Dintre cetățenii români despre care s-au furnizat informații, C.N.S.A.S. prezintă cazul „studentului român A.O.” (Nota informativă din data de 31.03.1978), dar nu spune că acesta era de etnie maghiară și dorea înlocuirea dictaturii comuniste a lui Nicolae Ceaușescu cu dictatura (tot comunistă) a lui Ianos Kadar (liderul partidului comunist din Ungaria). Acestea nu erau atitudini „potrivnice regimului comunist”, cum crede C.N.S.A.S., ci erau și mai sunt și azi considerate acțiuni revizioniste, naționalist-șovine, anti-românești.

Toate informațiile furnizate au avut ca unic scop prevenirea oricăror fapte cu potențial terorist, inclusiv prin preîntâmpinarea radicalizării unor persoane, iar nu denunțarea unor acte teroriste (ce s-ar fi putut face numai de către membrii activi ai organizațiilor teroriste sau de către agenți sub acoperire, nu de către un observator extern). La „pagina 6 din 11” în Nota de constatare întocmită de Direcția Investigații din cadrul C.N.S.A.S. la data de 22.03.2017 se precizează existența documentului „Raport cu propuneri de a se aproba recrutarea în calitate de informator a numitului Suci Nicolae, 29.03.1976...” în care se face mențiunea: pentru încadrarea informativă a studenților palestinieni ..... și ..... lucrați prin DUI pe linia compartimentului <ARTA>, semnați membri F.P.L.P. .... predispuși a se angrena în activități teroriste...Față de cele raportate, propunem a se aproba recrutarea ca informator a numitului Suci Nicolae, pe linia compartimentului <ARTA>”, vol. I, f. 32-33v.”

Este mai mult decât evident faptul că recrutarea paratului, operată de compartimentul ARTA, privea culegerea de informații privind studenții palestinieni suspectați de predispoziție la angrenarea în activități teroriste.

C.N.S.A.S. a omis intenționat să precizeze semnificația noțiunilor de DUI, <ARTA>

sau F.P.L.P. .... după cum a precizat paratul în întâmpinarea sa la acțiunea judiciară inițiată de C.N.S.A.S., ceea ce probează clar rea-voință a angajaților C.N.S.A.S. și dorința manifestă, îndârjită a angajaților săi de a denigra persoana sa cu orice preț, chiar recurgând la minciuni evidente, prefăcătorie și manipulare a datelor pentru inducerea în eroare a instanței cu privire la activitatea reală pe care a desfășurat-o.

La „pagina 7 din 11” în Nota de constatare întocmită de Direcția Investigații din cadrul C.N.S.A.S. la data de 22.03.2017 se precizează că documentul din data de 01.04.1976 menționează că vor fi folosite relațiile paratului cu anumiți studenți arabi, suspectați de terorism, înregistrarea ca informator fiind efectuată „pe linia compartimentului <ARTA>” și nimic altceva, existând un tabel cu numele celor supuși urmăririi informative, toti cei urmăriți fiind cetățeni străini.

3) C.N.S.A.S. susține că a citat „pasaje care se regăsesc în cuprinsul notelor informative”, dar se face că nu vede că acestea sunt trunchiate, redate numai în parte, pentru a se ajunge la concluzii false privind conținutul real al mesajului și a crea o imagine distorsionată, voit negativă, cu privire la persoana paratului și acțiunile sale. Că dosarul prezentat este incomplet reiese din Nota de constatare întocmită de Direcția Investigații din cadrul C.N.S.A.S. la data de 22.03.2017 în care se arată expres la „pagina 5 din 11” că „titularul în perioada 1976-1981 a furnizat 106 materiale informative, 90 dintre acestea s-au păstrat în dosar, 11 fiind prezentate mai sus. Celelalte 79 au o relevanță scăzută în sensul prevederilor art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008 [...] Nu s-au păstrat în dosar următoarele 16 materiale informative ...” Rezultă că C.N.S.A.S. a formulat „concluziile investigației” sale pe baza a 11 documente analizate (din cele 106), a mai lăsat la dosar alte 79 documente (pe care le admite ca fiind cu „relevanță scăzută”, adică nu au în realitate nicio legătură cu problema de drept dezbătută în cauză) și ascunde deliberat 16 materiale.

4) C.N.S.A.S. pretinde că paratul nu a probat existența vreunui prejudiciu moral. Dar dacă angajații C.N.S.A.S. nu au niciun pic de demnitate (constând în onoare și reputație de susținut și apărat) nu înseamnă că la fel este situația paratului. Prin art. 1 din Constituția României se statuează că demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor reprezintă valori supreme și sunt garantate. Sub aparenta demascare a actelor de poliție politică derulate de Securitate și de cei care au sprijinit-o, C.N.S.A.S. îl atacă pe parat pentru că a sprijinit Direcția Contraspionaj din cadrul aceleiași dezavuate Securități, în condițiile în care activitatea acelei direcții este continuată azi integral de Serviciul Român de Informații.

C.N.S.A.S. depune la dosar un bogat material privind acțiunile judiciare în daune morale respinse de diferitele instanțe, deși în niciunul dintre aceste cazuri nu a fost vorba despre persoane implicate în sprijinirea compartimentului ARTA. Nu poate fi vorba despre o acțiune cu bună-credință din partea C.N.S.A.S. împotriva paratului, ci despre un act premeditat de discreditare. Nu se poate crede că nici acum, după toate cele precizate de parat în întâmpinarea formulată, C.N.S.A.S. nu acceptă rolul compartimentului ARTA și susține în continuare că sprijinirea acestuia poate fi considerată „poliție politică”.

C.N.S.A.S. compară situația paratului cu cea din relația Ministerului Afacerilor Interne cu Ministerul Public, uitând că C.N.S.A.S. nu este organ de urmărire penală prin nicio lege din această țară. Apreciază însă că dispune de un „drept de apreciere recunoscut legal instituției, dar nu știe nimic despre principiul bunei-credințe în aplicarea legii. Nu este o neglijență din partea angajaților C.N.S.A.S., aceștia acționează intenționat pentru denigrarea paratului, știind că actele sale nu au nimic de-a face cu „poliția politică”, dar caută să-și justifice meschina existență instituțională prin inventarea unor cazuri care să salveze instituția de la iminenta și inevitabila sa desființare odată cu trecerea timpului. Neavând pe cine să mai demaște ca fiind colaborator al Securității, angajații C.N.S.A.S. inventează un astfel de caz împotriva sa, ignorând faptul că unii dintre suspecții de terorism despre care a furnizat

informații în anii 1976-1981 mai trăiesc și azi, ei putând să se răzbune împotriva sa și a familiei mele pentru ajutorul acordat serviciului de informații în lupta antiteroristă. O daună morală mai mare nu puteau să-i producă: i-au expus, cu știință, întreaga familie la un posibil pericol major prin difuzarea în spațiul public (procesul este unul public) a unor informații clasificate privind prevenirea actelor de terorism. Potrivit tuturor legilor și convențiilor internaționale în vigoare, actele de terorism nu sunt infracțiuni politice, astfel că C.N.S.A.S. nu avea nicio competență să aibă acces la dosarul sau și niciun drept să divulge informații confidențiale din acesta.

Având în vedere cele de mai sus, solicita instanței să-i admită cererea reconvențională astfel cum a fost formulată și să respingă, ca neîntemeiată, acțiunea în constatare promovată de reclamantul C.N.S.A.S. în contradictoriu cu paratul.

În dovedirea cererilor și în apărare, s-au depus la dosar înscrisuri.

Analizand

Domnul Suci Nicolae este titularul dosarului fond rețea nr. R 376009 (cotă C.N.S.A.S.).

Potrivit documentelor identificate sub această cotă, titularul, student la Facultatea de Medicină din Cluj, a fost recrutat de către Inspectoratul Județean de Securitate Cluj-compartimentul 0625, „pe linia compartimentului ARTA”, pentru încadrarea informativă în special a colegilor străini de camin.

Din raportul cu propunerea de aprobare a recrutării, întocmit în data de 25.03.1976, rezulta ca operațiunea de a cautare a unui informator a fost generată, într-adevăr, de necesitatea încadrării „informativă a studenților palestinieni .....
..... lucrați prin DUI, pe linia compartimentului ARTA, semnalati ca membri FPLP .....”, activitatea întreprinsă de parat vizând un cerc mult mai larg de persoane, preponderent studenți străini, dar și unii cetățeni români.

La data de 31.03.1976, paratul a semnat un Angajament, iar numele conspirativ atribuit a fost „MARIUS” (vol.I, fila 73 instanța).

În ceea ce privește activitatea desfășurată de parat în virtutea angajamentului de mai sus, trebuie precizat încă de la început ca prezenta acțiune nu are ca scop o evaluare globală a întregii activități desfășurate pe durata întregii colaborări cu organele de securitate (1976-1981) și nici o evaluare a personalității paratului, a motivelor, scopurilor care l-au animat și nici a convingerilor ale acestuia.

Ceea ce se analizează sunt doar notele informative punctuale invocate de reclamant în cadrul cererii de chemare în judecată, mai exact conținutul lor concret.

Ca atare, aspectele generale invocate de parat, în sensul că a colaborat cu un compartiment specializat în contraspionaj, având ca scop prevenirea acțiunilor de terorism și a celor îndreptate împotriva securității statului român (Departamentul Securității Statului-Direcția a III-a, Compartimentul ARTA) nu prezintă relevanță în sine, căci aceasta nu releva decât contextul general în care s-a făcut colaborarea, dar nu spune absolut nimic despre natura fiecărei informații concrete furnizate (informație care putea avea legătura cu scopul general al colaborării sau putea să nu aibă absolut nicio legătură).

Vor fi înlăturate și criticile paratului referitor la nedepunerea la dosar a tuturor notelor informative date de acesta (critica ce vine, oricum, în contradicție cu critica în sensul că prin depunerea notelor la dosar s-a produs deconspirarea paratului și expunerea sa la riscuri majore).

Astfel, se observă că, într-adevăr, primele pagini din „Mapa anexă cuprinzând materialele informative furnizate de MARIUS” conțin un opis în care Ministerul de Interne-

Inspectoratul Județean Cluj-Grupa 0625/RP enumera toate notele informative date de parat în cadrul acelui dosar, în total 106 (vol.I, fila 110 instanța).

Reclamantul CNSAS a explicat ca dosarul i-a fost transmis de către SRI și ca 16 note informative au fost pastrate de acesta din urma instituție, iar restul de 90 au fost primite de CNSAS și depuse inclusiv la dosarul de instanța.

De asemenea, reclamantul a explicat faptul ca majoritatea acestor note informative au vizat aspecte nesemnificative (ex.caracterizări pozitive sau negative ale unor colegi de facultate, diverse certuri în căminul studentesc între colegii de origine arabă) care nu prezintă nicio relevanță din perspectiva OUG nr.24/2008 și ca doar 4 note au fost considerate relevante și invocate în cadrul cererii de chemare în judecată.

Cercetând ansamblul notelor informative depuse la dosar de către reclamant, instanța constată ca aceste aspecte se confirmă, marea lor majoritate vizând aspecte relativ banale, din viața de zi cu zi a studenților străini din cămin, diverse incidente minore, preocupările colegilor, diverse aprecieri ale paratului asupra moralității unor colegi, etc.

Ca atare, nu au existat note informative ascunse de CNSAS, ci doar 16 note reținute de SRI asupra cărora CNSAS nu are niciun control.

Pe de altă parte, deși invocă repetat ascunderea unor note, paratul nu arată care ar fi relevanța lor din punctul de vedere al apariției, mai exact cum ar putea ele să combată cele 4 note informative invocate în acțiune, „ascunderea” notelor fiind invocată doar pentru a se dovedi o eventuală intenție premeditată a reclamantului de a-l denigra pe parat, intenție care nu poate fi reținută căci nu există argumente în acest sens și care este oricum contrazisă de multitudinea de cereri de chemare în judecată introduse de CNSAS, cvasitotalitatea lor admise (acest aspect dovedind că nu se urmărește în mod special persoana paratului, ci orice persoană cu privire la care există dovezi că ar intra în sfera de aplicare a OUG nr.24/2008).

Analizând punctual cele 4 note informative invocate în acțiune, se constată:

-în data de 31.03.1978 (vol.I, fila 167 instanța), paratul da o notă informativă în care arată:

„ Sursa informează despre studentul român....., anul VI, medicină generală /.../ cazat la căminul G. Coșbuc, cam. 49 /.../ Deși ar rezulta că în prezent ar fi singur copil în grija părinților, deci rezolvarea, printre altele, a problemelor materiale n-ar trebui să ridice probleme, se constată, afirmativ, că mereu este în lipsă de bani. Aceasta îl face deseori să afirme că dacă el ar avea bani ar face mult mai multe: ar călători, și-ar cumpăra cărți, ar trăi viața așa cum se trăiește.

(în continuare, se arată ca studentul este destul de bine pregătit profesional, dar că ar avea un complex de inferioritate față de colegi din cauza banilor)

Pe lângă profesiune îl preocupă: literatura, politica.

(în continuare, sursa își exprimă suspiciunea cu privire la anumite afecțiuni..... ale studentului, relatându-se comportamentul sau zilnic, relația cu fostul coleg de cămin ..... etc.)

/.../

Era interesat în problemele de politică pe care le interpreta în felul lui: răpirea lui Aldo Moro, atacul Israelului asupra Libanului. O manifestare deosebită a fost aceea când, după vizita președintelui în Valea Jiului, el spunea că minerii aceia erau securiști, spunea că la Târgu Mureș a avut loc o demonstrație a ungarilor, că tabloului președintelui i s-ar fi pus mustăți și că s-ar fi afișat tabloul lui Kadar. Nu mai departe decât ieri, 30.03.1978, dimineața după ce s-a îmbrăcat și a ieșit din cameră pentru a merge la școală, după 5 minute s-a întors tot înjurându-i pe români, pe motiv că nu putea el închide bluza la gât și pe care dăduse 60 lei.

/.../ Am expus acest caz pentru că s-ar putea ca în diferite ocazii manifestările lui să nu fie cele dorite și de aceea spre a se preîntâmpina.” (vol.I, fila 170 dosar instanța).

La finalul Notei de informare, ofiterul de legatura aplica urmatoarea mentiune:

„Nota se referă la studentul român ..... ,din anul VI M.G. Studentul va fi semnalat serviciului 1, iar materialul va fi dat și la Buletin.

A primit sarcini de a continua să ne semnaleze date despre comportarea și atitudinea acestuia, comentariile pe care le face.”,

Se va exploata in copie la compartimentul unde este cunoscur .....”.

In ceea ce priveste aceasta nota informativa, se observa ca cele relatate de parat nu au nicio legatura nici cu activitatea terorista si nici cu manifestari de natura sa puna in pericol siguranta statului.

Invocand etnia maghiara a studentului la care se referea nota (.....), precum si faptul ca acesta a mentionat numele lui Janos Kadar, paratul sustine ca informarea ar fi vizat activitati sau manifestari de natura iredentista, revizionista, care ar face si astazi obiectul Legii nr.51/1991.

Lecturand nota informativa, se observa ca aceasta nu se refera la absolut nicio atitudine, la nicio manifestare iredentista a studentului ....., ci releva doar faptul ca acesta student cunostea si era preocupat de evenimentele sociale si politice care se desfasurau in tara si in strainatate, in acea perioada.

Paratul nu aduce la cunostinta organelor de securitate niciun eveniment politic/social nou, si pe care acestea sa nu il fi cunoscut, ci aduce la cunostinta doar faptul ca un student este la curent cu aceste evenimente si ca „le inteprteaza in felul sau”.

Or, cunoasterea si inteprtearea unor evenimente nu poate reprezenta o manifestare iredentista sau revizionista (cu atat mai mult cu cat, doar unul din eveninmentele in cauza se referea la un om politic maghiar-Janos Kadar).

In schimb, cunoasterea si inteprtearea in felul propriu a unor evenimente interne si internationale importante reprezenta o atitudine pe care autoritatile comuniste ale timpului o considerau potential periculoasa, caci scotea in evidenta un cetatean informat, nemanipulabil, care putea sa propage corect respectivele informatiile si sa genereze astfel o stare de nemultumire sociala.

Or, este de notorietate ca evenimentele interne erau prezentate intr-o maniera exclusiv favorabila conducerii de partid si de stat, urmarindu-se reprimarea din start a oricarui conflict social, izolarea lui pe plan local si ascunderea lui fata de restul cetatenilor tarii, urmata de repercursiuni asupra participantilor (asa fiind cazul grevei minerilor din Valea Jiului din perioada 01-03 august 1977, ocazie cu care s-au mobilizat importante forte de militia si securitate, inclusiv prin dispersarea in randul protestatarilor, asa cum remarcase colegul ..... urmata de anchete repetate atat asupra liderilor, cat si a participantilor la greva, de cercetarea trecutului acestor persoane, de concedieri, mutari in alte localitati, etc.).

De asemenea, in privinta evenimentelor externe, este de notorietate ascunderea acestora, prin izolarea populatiei, prin limitarea libertatii de parasire a tarii, prin restrictionarea accesului la presa internationala, la sursele externe de radio si de televiziune, dorindu-se ca cetatenii sa nu fie la curent cu evenimentele externe, mai ales cu cele din tarile vest-europene (cum era cazul Italiei, in care se produsese rapirea si apoi asasinatul lui Aldo Moro).

Faptul ca statul comunist privea cu foarte mare suspiciune cetatenii care exprimau pareri proprii (deci neinfluentabile) cu privire la aceste evenimente, rezulta din faptul ca aceste persoane se aflau in atentia organelor de securitate, lucru remarcat si in cazul concret de fata, observandu-se ca desi nota informatva data de parat releva in acelasi timp si o potentiala afectiune psihica a colegului sau, totusi organele de securitate au insarcinat paratul cu misiunea de „a continua să ne semnaleze date despre comportarea și atitudinea acestuia,

comentariile pe care le face.”. Mai mult, studentul în cauza este dat și în atenția altui serviciu al organelor de securitate: „Studentul va fi semnalat serviciului 1, iar materialul va fi dat și la Buletin”

Ca atare, nota informativă dată de parat, nu doar că a avut potențialul de a produce un efect asupra colegului său, dar a și produs, în sensul că urmărirea comportamentului acestuia a continuat.

De asemenea, un asemenea efect era ușor de preconizat de către parat, acesta fiind de altfel și scopul informării date de el, după cum rezulta chiar din propriile mențiuni de la finalul notei: „Am expus acest caz pentru că s-ar putea ca în diferite ocazii manifestările lui să nu fie cele dorite și de aceea spre a se preîntâmpina.”

-în data de 21.05.1978, paratul furnizează o notă informativă în care arată următoarele:

„Sursa informează despre studentul palestinian ..... anul III Med. Gen., seria a 4-a, care locuiește în căminul G. Coșbuc, camera 2, împreună cu /..../

Acesta într-o seară când portarul a dorit să legitimeze o persoană din holul căminului, străină de cămin, iar cum în hol se aflau mai mulți studenți care urmăreau programul TV, a început să strige că în România e mai rău ca în închisoare, că nimeni nu e liber, că e mai rău decât pentru animale.

Portarul i-a frumos să nu strige așa, la care el a spus să meargă orice, să-l spună, să-l spună chiar la ..... (conf. .... directorul educativ de cămin), chiar atunci având loc ședința de cămin.”. (vol.I, fila 163 instanță).

Pe marginea acestei note informative, ofițerul de legătură aplică următoarea mențiune olografă:

„Nota a fost dată în urma sarcinilor trasate și se referă la studentul palestinian ..... , din atenția compartimentului. A primit sarcini de a continua să ne semnaleze date despre comportarea și activitatea obiectivului, unde își va petrece vacanța de vară, ce intenționează să întreprindă la noi în țară.

Se va exploata la DUI”.

Și în privința acestor informații, se observă că ea nu are absolut nicio legătură cu potențiale activități teroriste ale studentului străin sau cu activități îndreptate împotriva siguranței statului, ci se relatează o reacție spontană, punctuală, a acestuia, de nemulțumire la adresa restrângerii libertății de circulație, într-un context absolut banal, specific pentru viața de cămin, în care mai mulți studenți se uita la un televizor în holul căminului, iar portarul intra în discuții cu o persoană din afara căminului care dorea să intre în cămin, legate de legitimare.

În mod evident, ceea ce paratul a dorit să aducă la cunoștința organelor de securitate a fost ceea ce gândea studentul respectiv despre constrângerile din România, cum percepe el (și posibil și alți studenți străini sau chiar români) starea de lucruri din țara noastră, raporturile dintre autorități și cetățeni, în acest sens cuvintele rostite de studentul respectiv fiind graitoare de la sine: „în România e mai rău ca în închisoare, că nimeni nu e liber, că e mai rău decât pentru animale”

Acest gen de atitudine a studentului străin era considerată periculoasă de autoritățile comuniste, care urmăreau să cetățenii străini să aibă o imagine pozitivă despre România, astfel încât să propage mai departe această imagine și în țările lor (sau cel puțin să nu propage o imagine negativă), fiind deci foarte interesate de modul în care aceștia ne percep și de comentariile pe care le fac, deoarece, multiplicat, aceste comentarii negative s-ar fi putut constitui într-o sursă de nemulțumire sau chiar revoltă (cel puțin în rândul comunității studenților străini din camine), ceea ce putea afecta chiar și relațiile internaționale (dat fiind că majoritatea acestor studenți, făceau parte dintr-un program mai amplu de parteneriat și schimb întreprins de România, în special cu țările arabe).

Dovada în acest sens, este chiar mențiunea aplicată pe nota informativă de către ofițerul de securitate, care solicită continuarea urmăririi studentului:

„A primit sarcini de a continua să ne semnaleze date despre comportarea și activitatea obiectivului, unde își va petrece vacanța de vară, ce intenționează să întreprindă la noi în țară.”

-în data de 29.09.1978, paratul furnizează o nota informativă mai amplă, care se referă la mai mulți studenți străini, detaliind preocupările fiecăruia și legăturile dintre aceștia, în cadrul notei referindu-se la un moment dat și la studentul ..... din Republica Malgasa (Madagascar), despre care arată următoarele:

„/.../ Aș dori să semnaliez comportamentul oarecum ciudat al studentului din R. Malgașă, ... despre care am mai dat date într-o notă anterioară.

Acesta repetă anul III (a fost în grupa I, seria 1).

După ce și-a luat un examen cu 8, semiologie, examen destul de greu, dintr-o dată pur și simplu s-a hotărât să nu se mai prezinte la examene, deși ar fi putut să le ia cu bine încă.

De fapt el are o antipatie destul de manifestă împotriva organizării și relațiilor interne și externe ale României. Aproape întotdeauna s-a situat în primele rânduri ale celor nemulțumiți, dorind să fie parcă catalogat drept luptător pentru adevăratele drepturi cetățenești” (vol. I, f.154 instantă)

Pe marginea acestei note informative, ofițerul de legătură aplică următoarea mențiune olografă:

„Nota a fost dată în urma sarcinilor trasate și se referă la mai mulți studenți străini /.../.

A primit sarcina de a ne semnală în continuare preocupările studenților amintiți în nota, după reîntoarcerea lor din vacanță...”.

Această nota are aceeași semnificație ca și nota anterioară, reliefând doar o stare de nemulțumire a studentului străin, neurmata însă de niciun fel de acțiune, îndreptată împotriva nimanui și, cu atât mai puțin, împotriva statului român.

După cum s-a aratat deja, stările de nemulțumire ale studenților străini, chiar și în forma lor cea mai difuză, ambiguă (nemulțumirea nu vizează un aspect punctual, ci „organizarea și relațiile interne și externe ale României”) au prezentat interes pentru organele de securitate, care au investit timp și resurse atât umane, cât și materiale (paratul a fost de altfel remunerat pentru aceste informări) pentru a le cunoaște, a le preîntâmpina și chiar combate.

-în data de 17.11.1977, paratul furnizează o nota informativă în care arată următoarele:

„Sursa informează despre cetățeanca ....., de 20 de ani, cu domiciliul în orașul Cluj Napoca (se indică domiciliul), care s-a prezentat la control obstetrical-ginecologic la Clinica ginecologie-obstetrică II (.....) de două ori, prima dată prin 20.10.1977 și ultima dată în 11.11.1977, fixându-i-se diagnosticul [...] avort incipient, luna II-III.

A fost de fiecare dată internată pentru câteva zile, ultima dată fiind externată în ziua de 16.11.1977 după oprirea metroragiei (hemoragiei) care anunța aceasta, începutul de avort sau condiția înfăptuirii acestuia.

La prima internare, sus-numita a fost vizitată de trei italieni, dintre care unul, după spusele ei ar fi fost soțul ei (?), deci tipul cu care ar fi avut ea relații conjugale, ce au adus-o în situația actuală. Tot ea afirmă că acesta vine la ea lunar și că este proprietarul unui bar de noapte din Torino.

Pentru un plus de libertate, poate, aceasta se pare că ar avea o participare la actul contrar principiilor noastre de provocare a avortului, chiar dacă sus-numita spune că dorește acest copil” (vol.I, fila 199 instanța).,

Pe marginea acestei note informative, ofițerul de legatura aplica urmatoarea mentiune olografa:

„Materialul se referă la .....- legătură de cetățeni străini.

Sarcini nu s-au dat.

Masuri: o copie la S.II

O copie la S.III"

Aceasta are un caracter special, fiind deosebita de cele expuse anterior, si avand anumite particularitati care se impun a fi lamurite.

Astfel, desi invoca intreaga Nota informativa, in cadrul cererii de chemare in judecata, CNSAS evidentieaza doar aspectele legate de avort, dar se observa ca partea care prezenta interes pentru organele de securitate era de fapt cea privind relatiile cu cetatenii straini (dupa cum rezulta din mentiunea aplicata pe nota de catre ofiterul de legatura).

In ceea ce priveste aceasta ultima chestiune, se observa ca, intr-adevar, nota relateaza faptul ca ..... a fost vizitata in spital de 3 cetateni italieni, din care cu unul avea relatii apropiate care ar fi dus chiar la o sarcina, precizandu-se si ca acest din urma cetatean ar fi detinut un bar de noapte in Italia, Torino si ca o viziteaza lunar.

Relatiile cu cetateni straini (in special din tarile occidentale, din afara spatiului comunist) prezentau, intr-adevar, un interes deosebit pentru organele de securitate, politica generala a statului din acea perioada fiind in sensul limitarii la maximum a acestor relatii, pentru a se preintampina informarea cetatenilor romani despre stilul de viata occidental si tentativele de parasire a tarii, cat si informarea cetatenilor straini despre realitatile din Romania (aceste relatii constituind deci o manifestare considerata ostila oranduirii comuniste).

Ca atare, autoritatile urmau indeaproape aceste relatii, prin intermediul rudelor persoanelor in cauza, al cunoscutilor, al colegilor de serviciu, ajungandu-se si la interceptarea corespondentei sau a convorbirilor telefonice.

Din aceasta perspectiva, nota informativa de mai sus, se incadreaza in ipoteza prevazuta de art.2, lit.b din OUG nr.24/2008.

In ceea ce priveste relatarea despre avortul realizat de ..... analiza trebuie nuanțată.

In cuprinsul actiunii, CNSAS califica avortul, dupa anul 1966 (cand a fost adoptat Decretul nr.770/1966 prin care a fost interzis avortul fara motiv) ca reprezentand o manifestare ostila regimului totalitar comunist.

In opinia instantei, o astfel de concluzie nu poate fi trasa, deoarece nu se poate sustine ca interdictia avortului ar fi caracteristica evidenta si exclusiva a statelor comuniste.

Aceasta problema, in special din cauza implicatiilor sale religioase si morale, dar si demografice, a constituit si constituie o preocupare a, practic, fiecarui stat din lume.

Este adevarat ca in prezent, in majoritatea statelor considerate democratice, din punct de vedere legislativ avortul la varsta mica (de ex. sub 3 luni) este considerat preponderent o problema care vizeaza corpul mamei si deci libertatea de a dispune de propria persoana (cu consecinta ca interdictia avortului ar reprezenta o atingere adusa acestei libertati), insa, dupa cum a aratat si paratul, exista si astazi tari europene in care avortul este interzis (Malta, Irlanda Nord si Polonia- de fapt, in aceasta tara avortul fiind permis in conditii foarte restranse, similare cu cele prevazute in Decretul nr.770/1966-incest, viol, primejduirea vietii

mamei...), sau tari in care avortul este permis doar in anumite conditii (Cipru, Insulele Feroe, Finlanda, Luxemburg, Spania, Portugalia si Marea Britanie).

Problema avortului este in mod periodic repusa in discutie publica, inclusiv in tarile democratice, nascand dezbateri contradictorii, existand atat numeroase grupuri sociale implicate (ex.organizatii religioase, asociatii private, grupuri de femei care au facut avort, grupuri de mame etc.), cat si numerosi factori politici, fiind o chestiune care va preocupa in permanenta omenirea date fiind profundele intrebari legate de religie si etica pe care le ridica.

O dovada a caracterului universal si permanent deschis al acestei probleme o reprezinta de exemplu, declaratiile publice ale presedintelui SUA, Donald Trump, in sensul condamnarii avortului, precum si masurile recente de taiere de fonduri federale pentru clinicile care practica sau sustin avortul.

In concluzie, partea care se refera la avort, din nota informativa din 17.11.1977, nu va fi retinuta ca dovada a calitatii paratului de colaborator al Securitatii.

In schimb, vor fi retinute ca dovezi, partea care se refera la legaturile cu strainii, precum si celelalte 3 note informative analizate mai sus, astfel incat paratului i se va retine calitatea reclamata de CNSAS, respectiv aceea de colaborator al fostei Securitati, cu consecinta admiterii actiunii.

In ceea ce priveste cererea reconventionala formulata de parat, instanta retine ca aducerea in spatiul public a notelor informative date de parat constituie o activitate licita, fiind permisa si chiar impusa de prevederile art.8, lit.a din OUG nr.24/2008 care obliga Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității ca atunci cand aprobă nota de constatare intocmita de directia de specialitate a institutie, sa dispuna Direcției juridice introducerea unei acțiuni în constatare a calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia.

In cadrul acestei actiuni in instanta, notele informative vor constitui probe.

In speta nu s-a facut dovada ca aceste note ar fi in continuare clasificate si ca depunerea lor direct la dosar (si nu la compartimentul de informatii clasificate al instantei) ar reprezenta un fapt ilegal.

Mai mult chiar, art.11, alin.3 din OUG nr.24/2008 obliga CNSAS sa depuna notele informative la dosarul instantei („La dosarul cauzei se depun copii certificate de pe documentele aflate în arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, documentele originale putând fi consultate la arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității.”)

Devoalarea activitatilor intreprinse in trecut de colaboratorii sau lucratorii Securitatii, adica aducerea lor in atentia publicului, reprezinta insusi scopul ordonantei de urgenta, consecinta inerenta fiind si riscul expunerii la un anumit grad de critica publica.

In mod evident, consecinte negative, de genul razbunari din partea persoanelor urmarite, nu sunt vizate si nici acceptate de legiuitor, aceste fapte constituind fapte ilicite, sanctionabile distinct, prin mijloacele procesuale specifice.

De asemenea, nu se pot retine in sarcina CNSAS atitudini subiective, precum intentii de denigrare, de manipulare, etc., atat timp cat activitatea acesteia se incadreaza in limitele atributiilor si competentelor permise de legiuitor.

Astfel, CNSAS a pus la dispozitia instantei notele informative incriminatoare, in starea in care se aflau in dosar, fara a le altera continutul si a propus o interpretare proprie a acestor note informative.

Aceasta interpretare nu produce insa niciun efect juridic, nu leaga instanta in vreun fel, aceasta fiind libera sa isi formeze propria opinie pe baza documentelor obiective aflate la dosar.

Or, prezentarea unei anumite interpretari, chiar eronata, a unor documente, nu reprezinta o fapta ilicita, atat timp cat ea este realizata exclusiv in cadrul unei petitii adresate unei autoritati, al unei actiuni in instanta, aceste mijloace neavand rolul de a denigra in fata instantei partea adeversa (caci instantele nu reprezinta opinia publica), ci de a obtine recunoasterea unei situatii juridice, a unui drept etc.

In ceea ce priveste faptul ca dosarul personal al pârâtului a fost prezentat public trunchiat, s-a aratat mai sus ca sunt 16 note informative pe care SRI le-a retinut si nu le-a comunicat CNSAS, astfel incat CNSAS nu putea sa prezinte public ceva ce nu detine. In plus, desi afirma ca s-ar fi ascuns deliberat documente relevante, paratul nu le indica si de altfel nici nu se vede cum cele 16 note retinute de SRI (in caz ca la acestea se refera paratul) ar fi putut infirma cele relatate prin cele 4 note analizate in speta.

In ceea ce priveste afirmatia paratului ca CNSAS ar fi avansat „texte răstălmăcite”, instanta retine ca CNSAS nu a avansat texte, ci documente scrise, al caror continut nu este contrazis de catre parat.

Conchizand, nu se poate retine in sarcina reclamantului nicio fapta ilicita, nefiind deci indeplinita conditia de baza a oricarei forme de raspundere delictuala.

In consecinta, cererea reconventionala urmeaza a fi respinsa ca neintemeiata.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite actiunea formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, cu sediul în București, Str. Matei Basarab nr. 55-57, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul Suciu Nicolae, domiciliat în București, str. .... Sector 1.

Constata calitatea paratului de colaborator al Securitatii, in sensul art.2, li.b din OUG nr.24/2008.

Respinge cererea reconventionala ca neintemeiata.

Cu recurs, in 15 zile de la comunicare. Recursul se va depune la Curtea de Apel Bucuresti-sectia a VIII-a, sub sanctiunea nulitatii.

Pronuntata in sedinta publica, azi, 06.12.2017.

Președinte,
Amer Jabre

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA Contencios administrativ
Prezenta copie, fiind conformă cu originalul, a fost
în dosarul acestei instanțe Nr. 4280/2/2017
Red. AJ- 4 ex/2018
se legalizează de noi
Comunicat 2 exemplare la data de
GREFIER ȘEF,

S-a anulat chitanța/foaia de vârsământ Nr. ....
scutit de taxa în sumă de ... lei

GREFIER ȘEF,

Definitivă prin respingerea
recursului ca nefondat, decizia
nr. 4236/09.09.2020,
dosar nr. 4280/2/2017 ICCJ.